

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

IKVIENAM IR JĀSTĀV SARDZĒ PAR LATVIEŠU VALODU

Saruna ar Valsts valodas centra direktoru **Māri Baltiņu**

KAS APDRAUD LATVIEŠU VALODU?

DDD: *Latvija ir neatkarīga, nacionāla valsts. Vai latviešu valoda – viens no nacionālās valsts stūrakmeņiem – ir drošībā?*

Māris Baltiņš: Domāju, ka tā nekad nevarēsim teikt. Pasaulē šobrīd cilvēki runā septiņi tūkstoši

vai simtiem miljonu cilvēku, ar kuriem atrodamies tiešā kontaktā, potenciāls apdraudēt latviešu valodu, protams, ir pietiekoši liels – gan vārdu pārņemšanā, gan pielietošanā.

Es domāju, ka jebkurai valodai ir pamats zināmām bažām, un tas prasa rīcību, kas stiprinātu savas valodas pozīcijas. Ar to mēs, Valsts valodas centrs, visus šos gadus esam nodarbojušies

Šeit ienāca cilvēki ar gluži citu lingvistisku pieredzi, ko nevaram pielīdzināt Latvijas vēsturiskām mazākumtautībām.

dažādās valodās – latviešu valoda ir viena no tām.

Latviešu valodā runā vairāk par pusotru miljonu cilvēku – gan tie, kam tā ir dzimtā valoda, gan tās apguvēji. Tai ir valsts valodas statuss, tā ir Eiropas Savienības oficiālā valoda – no šī viedokļa mēs varam būt pilnīgi apmierināti. Bet tā saucamo superlielo valodu jeb valodu, kurās runā desmitiem

– ar lielākām vai mazākām sekmēm, kas izriet no politiskām un finansiālām nostādnēm, bet varam teikt, ka kopumā situācija daudzējādā ziņā ir stabilāka nekā 1991. gadā. Ir, protams, lietas, kas var radīt šaubas un neapmierinātību, kāpēc tas progress tomēr nav bijis tik labs, kā gribētos.

DDD: *Jebkura valoda dzīvo tik ilgi, kamēr ir cilvēki, kas tajā runā. Lat-*

viešu valodas pastāvēšana ir cieši saistīta ar latviešu tautas un valsts likteni. Padomju okupācija atstāja savu negatīvo ietekmi, taču līdz šim brīdim nenovērstās okupācijas sekas ir vienkārši postošas. Jūs taču piekritīsiet, ka latviešu valodu apdraud lielais kolonistu un nelojālo naturalizēto pilsoņu skaits?

M.B.: Negribētu teikt, ka šo grupu varam uzska-

tit par absolūti homogēnu – cilvēki dažādi uztver šo situāciju, bet, protams, mūsu situācija būtu gluži citādāka, ja mēs būtu kaut vai tāda neliela nācija kā islandieši, kuri visu laiku dzīvojuši un attīstījušies mierā, un varējuši kopt savu valodu visās sfērās, kur uzskatījuši to par lietderīgu un iespējamu.

Turpinājums 3. lpp.

VAI VALSTS VĒLAS STIMULĒT DUSMAS PRET EBREJIEM?

LR Valsts prezidentam Andrim Bērziņam
Ikvienam LR 12. Saeimas deputātam
LR Ministru prezidentei Laimdotai Straujumai
LR Ārlietu ministram Edgaram Rinkēvičam

Nacionālās apvienības Senioru padomes
“Berklavieši”

IESNIEGUMS

Saskaņā ar plašsaziņas līdzekļos izskanējušo informāciju, LR Ārlietu ministrija ir iecerējusi virzīt izskatīšanai 12. Saeimā likumprojektu, kam jāapmierina Latvijas Ebreju draudžu un kopienu padomes (nodibināta 2003. gadā) prasība par piecu denacionalizācijas laikā neatgūto nekustamo īpašumu restitūciju (ēkas Rīgā – Abrenes ielā 2, kur kādreiz bija ebreju skola; Ernesta Birznieka-Upīša

ielā 12, kur bija ebreju reliģiskā skola, bet tagad māja ir Finanšu ministrijas īpašums; Ludzas ielā 25, kur brīvvalsts laikā darbojās ebreju slimo kopšanas biedrība; kā arī ēku Jūrmalā, Kļavu ielā 13 – tā ir bijusi sinagoga, kur tagad izvietoti divi pašvaldības uzņēmumi, un māju Kandavā, bijušo sinagogas ēku Lielajā ielā).

Turpinājums 2. lpp.

Latvijas Ebreju draudžu un kopienu padomes priekšsēdētājs Arkādijs Suharenko

Šajā numurā lasiet!

BET, VAI ŠIE BŪTU INTEGRĒJAMI?

Saruna ar juristi **Ievu Branti**

→ 5. lpp.

Totalizators: KNAB CELS VAI NECELS TRAUKSMES ZVANUS?

Saruna ar Saeimas deputātu **Edvīnu Šnori**

→ 4. lpp.

LEONARDS INKINS uzvar prokuratūru

→ 6. lpp.

EKSPERIMENTS

Krieviem robeža ir caura,
Tanki, Grad tai cauri plūst.
Valstij tagad slikta aura,
Jo par agresoru kļūst.

Putins caurumus nemana,
Laurovs pieri grumbās rauc:
Mums tā pirmā dzirdēšana,
Eiropa tik gaisu jauc.

Tankos braucam ekskursijās,
Braucam palīdzību sniegt.
Krieviem vienmēr būs misijas,
Citi nevar mums tās liegt!

Kēnigsberga, Karēlija,
Kurīļi jau pieder mums.
Krima tatārzeme bija,
Tagad mūsu mantojums.

ANO, Eiropa tik vāras,
Varam darīt, kas mums tīk.
Ukraina uz mēles kārās –
Eksperimentēt neapnik!

Jānis Rīts

LATVIEŠU VALODA LATVIJĀ PABĒRNA LOMĀ

Normunds Melderis
LTV sporta žurnālists

Turpinājums no iepriekšējā numura

UŠAKOVS – PIEMĒRS ŠOVINISTU CENTĪBAI

Kā kuriozu, dīvainu un nekorektu jāuzskata tas, ka Latvijā no krievu medijiem un krievu sabiedrības kopumā pamatnācijai pastāvīgi tiek raidīti pārmetumi par latviešu “mežoni-go nacionālismu”. Lai nu kas pārņemtu, bet krievi... Šeit var minēt arī viena no krievu piektās kolonnas līderiem N. Ušakova periodiskos izteikumus, ka viņš ir pret jebkādu nacionālismu – gan latviešu, gan krievu.

Tajā pašā laikā latviešu nacionālisms bija mūsu Latvijas valsts pamats: radīt pašiem savu latvisku valsti, ar latvisku dzīvesveidu un uzskatiem. Kā Eiropā var būt valsts, kurā nav nekā nacionāla??? Smieklīgi. Turklāt Ušakova blefošanas un pietēlošanas maniere (lēta poza) ir vispārzināma. Viņam nav nekādu problēmu aiziet uz represēto latviešu pasākumu, nolikt ziedus, bet tad 9. maijā doties ar vainagu uz okupantu svinībām, lai godinātu tos, kuri veica Austrumeiropas okupāciju (arī Latvijas), kuri pēc tam arī veica represijas pret Latvijas valsti un tautu, veica visas pārējās amorālās un noziedzīgās darbības, kuri pastrādāja lielus kara noziegumus. Veica arī šīs pašas latviešu represijas.

Kas attiecas uz cīņu pret krievu nacionālismu, Ušakovs pats ir viens no lielkrievu šovinisma nesējiem. To apliecina gan viņa 9. maija darbības, gan krievu valodas referenduma bīdīšana. Šo uzskatījumu varētu ilgi turpināt. Nekādas cīņas pret krievu šovinismu, nacismu, vēl jo vairāk nacionālismu, nekad nav bijis un nebūs. Gluži otrādi. Ušakovs pats veic pretēju darbu ar lielu, lielu centību.

PRAKSĒ ŠĀDU PIEMĒRU IR MILJONIEM

Vēl viena it kā no sīkām valodas politikas izpausmēm ir, piemēram, preču uzraksti veikalos. Man īpaši kriet acīs dažu Latvijas uzņēmumu, kas ražo zivju un gaļas konservus, rīcība. Paskatieties uz “Libava” un “Kuršu zeme” ražojumiem! Tur pirmā valoda, kurā ir lielākie uzraksti un kas atrodas centrā, ir krievu valoda. Būtu naivi domāt, ka tā ir nejaušība. Varu dot garantiju, ka deviņdesmitajos gados, pēc Latvijas neatkarības atgūšanas, nekas tāds nebija iedomājams – tagad tā ir norma. Nekādas pretestības.

Lielā mērā šo uzņēmumu politika pret latviešu valodu ir sliktākā nekā okupācijas laikā!!! Neticami, bet fakts. Tad vismaz bija abas valodas – gan latviski, gan krieviski. Mēs redzam, ka uzņēmums, kas darbojas un pārdod savus ražojumus mūsu valstī, faktiski neatzīst latviešu valodu par valsts valodu Latvijā. Tam ir sava politiskā versija: “Latvijā valsts valoda ir krievu valoda.” Latviešu valodai šādi uzņēmumi atstāj nenozīmīgu pabērna lomu.

Tie ir tikai daži piemēri. Praksē tādu uzņēmumu ir daudz vairāk, kaut vai ņemot vērā valodas lietošanas prioritāti vērbālā jeb mutiskā formā. Šos gadījumus ir grūtāk fiksēt kā piemērus, kā pierādījumus. Taču to ir miljoniem.

Turpmāk vēl...

VĒSTULE

NOST ar “govoriķe po ruski”!

“DDD” redakcijai

Kā latvietim man sāp, ka es savā tēvzemē nevaru sarunāties savā (latviešu) valodā. Tirdzniecības centros, sadzīves pakalpojumu iestādēs man atbild: *govoriķe po ruski*. Kāpēc man savā tēvzemē būtu jārunā ar okupantu viņu valodā? Man ir sajūta, ka mēs neatrodamies brīvā, bet gan PSRS Latvijā.

1996. gadā 22. augustā Saeima pieņēma Deklarāciju par Latvijas okupāciju. Mēs prasām tās nekavējošu izpildi – okupācijas seku likvidēšanu. Nevēlamies okupantu saukli: *govoriķe po ruski*.

A. Eiduks
Ikšķilē

P.S. Nosūtu šo vēstuli arī Valsts prezidentam A. Bērziņam.

A.E.

VAI VALSTS VĒLAS STIMULĒT DUSMAS PRET EBREJJIEM?

Turpinājums no 1. lpp.

Tā jūdu kopiena, kas dzīvoja Latvijas brīvvalstī, Otrā pasaules kara laikā diemžēl tika iznīcināta (šīs traģēdijas mērķauditorija bija arī Latvijas čigāni). Turklāt ir jāņem vērā, ka mūsu valsts pirmajā (1940. gada) okupācijā vairums valsts teritorijā esošo fizisko un juridisko personu īpašumu bija nacionalizēti (tātad holokausta laikā tos vēlreiz atņemt īpašniekiem nebija iespējams); šis īpašumu nacionalizācijas process turpinājās arī ilgstošajā otrās (no 1945. gada) okupācijas periodā (līdz 1991. gadam). Tā kā no 1940. gada līdz 1991. gadam mūsu valsts eksistēja tikai *de iure*, Latvija nav un nevar būt atbildīga par Padomju Savienības veikto īpašumu nacionalizāciju vai nacistiskās Vācijas īstenoto jūdu un čigānu iznīcināšanu.

Jebkuras tautības bojāgājušos pieminot, var tikai noliekt galvu; savukārt, atjaunojoties LR neatkarībai, tika pieņemts likums par nekustamo īpašumu denacionalizāciju. Tas bez jebkādas diskriminācijas attiecas uz absolūti visiem bijušajiem īpašniekiem un viņu mantiniekiem, neat-

ku, ir nonākuši valsts rīcībā. Līdz ar to, saskaņā ar pašreiz spēkā esošajiem likumiem, nav juridiska pamatojuma holokausta laikā bojāgājušo jūdu bijušo īpašumu atdošanai pašreizējai kopienai.

Lūk, tikai daži tiesību akti, kas liecina, ka HEART (Holocaust Era Asset Restitution Taskforce) principi ir pretrunā ar starptautiskajām cilvēktiesībām, LR Satversmi, likumu hierarhijā zemākiem mūsu valsts tiesību aktiem un labas pārvaldības principam:

1948. gada 10. decembrī ir pieņemta un pasludināta **ANO Vispārējā cilvēktiesību deklarācija**.

Tās 1. pants nosaka: Visi cilvēki piedzimst brīvi un vienlīdzīgi cieņā un tiesībās.

2. pants: **Katram cilvēkam pienākas visas tiesības un brīvības, kas pasludinātas šajā deklarācijā, neatkarīgi no viņa rases, ādas krāsas, dzimuma, valodas, reliģiskās, politiskās vai citas pārliecības, nacionālās vai sociālās izcelsmes, mantiskā stāvokļa, kārtas vai cita stāvokļa.**

Latvija nav un nevar būt atbildīga par Padomju Savienības veikto īpašumu nacionalizāciju vai nacistiskās Vācijas īstenoto jūdu un čigānu iznīcināšanu.

karīgi no viņu dzīvesvietas, nacionālās un reliģiskās piederības vai citiem faktoriem. Īpašumi, kam nebija juridiski tiesisku mantinieku, vai arī viņi nokavēja pieteikšanās lai-

7. pants: **Visi cilvēki ir vienlīdzīgi likuma priekšā, un viņiem ir tiesības uz vienādu likuma aizsardzību bez jebkādas diskriminācijas.**

Ēka Rīgā, Abrenes ielā 2, kur kādreiz bija ebreju skola

Un beidzot 30. pants: **Neko šajā deklarācijā nedrīkst interpretēt tādejādi, lai kādai valstij, personu grupai vai atsevišķām personām būtu tiesības īstenot tādu darbību vai rīcību, kuras mērķis ir iznīcināt šajā deklarācijā izklāstītās tiesības un brīvības.**

Arī mūsu valsts pamatlikuma – **LR Satversmes** – 89. pants apstiprina: **Valsts atzīst un aizsargā cilvēka pamattiesības saskaņā ar šo Satversmi, likumiem un Latvijai saistošiem starptautiskajiem līgumiem.**

Un, ja ielūkojamies Satversmes 91. pantā, arī tur ir fiksēts ANO Cilvēktiesību deklarācijas pamatprincips: **Visi cilvēki Latvijā ir vienlīdzīgi likuma un tiesas priekšā. Cilvēka tiesības tiek īstenotas bez jebkādas diskriminācijas.**

Savukārt Satversmes 2. pants nosaka: **Latvijas valsts suverēnā vara pieder Latvijas tautai.**

Tāpēc vēlamies no Valsts prezidentam, visiem 12. Saeimas deputātiem, Ministru prezidentes un ārlietu

ministra saņemt atbildi uz diviem jautājumiem:

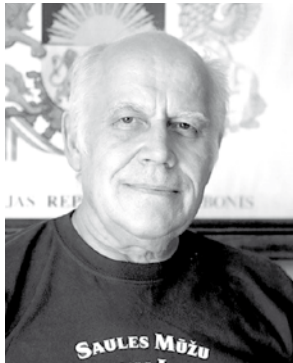
– vai valsts suverēna – tautas – vairākuma iecerēto diskriminēšanu var uzskatīt par atbilstošu ANO Cilvēktiesību deklarācijai, LR Satversmei, LR Civillikumam (1415. pants) un vairākiem citiem mūsu valsts tiesību aktiem? – (restitūcijas princips neatbilst ne spēkā esošajām mantošanas tiesībām, ne denacionalizācijas likuma nosacījumiem, ne tiesību pārņēmējus regulējošām likumu normām, ne utt.);

– un vai ĀM un Saeima ar šādu pretlikumīgu rīcību negrasās valsts diskriminētajos iedzīvotājos stimulēt tik skaužamos antisemitisma uzplaisnījumus (līdz šim antisemitismam mūsu valstī nav bijis reāla pamata), lai pēcāk varētu vaiga sviedros ilgstoši cīnīties pret pašu izprovocēto sabiedrisko un etnisko nestabilitāti?

Nacionālās apvienības Senioru padomes “Berklavieši” uzdevumā

Jānis Blauberis
padomes priekšsēdētājs

MEDAĻAS OTRĀ PUŠĒ

Lotārs Stūre

Indianpolisā

Nesen Francijā notika nežēlīgi terorakti, kurā dzīvību zaudēja divpadsmit, arī nevainīgi, cilvēki. Vai tiešām šo noziegumu nebija iespējams novērst? Vai nav slēptas aizkulises, kuras tiek noklusētas, lai nekad neuzzinātu patiesību?

Kādēļ bija jāveic šīs neiecietība un naida kurināšana pret arābu musulma-

niem, zinot, ka tas var slikti beigties? Tika zaimota ne tikai arābu tauta, bet arī viņu Augstākās vērtības: Dievs un Praviets Muhameds. Uz pasaules ir daudz reliģiju, un ir arī ticīgie – kas gan notiktu, ja visi sāks publiski nīrgāties par kristietību, budisma, hinduisma, jūdaisma un citu reliģiju Praviēšiem, par Dievu?! Sagaidāms būs tikai naidis un asinis. **Zaimot Dievu nav pieļaujams!**

Nedomāju, ka miljoniem lielā musulmaņu kopienā izrāda atklātu naidu pret franču tautu. Tā zina valsts valodu, un nekad viņi nesauks pie Brīvības arkas pulcējušos frančus un viņu karavīrus par nacistiem, fašistiem un neapspļaudīs tur esošas sirmās māmuļas – kā to, kurinot naidu, Latvijā nesodīti veic okupantu fašistu “antiņi” pie mūsu svētvietas Brīvības pieminekļa.

Kā 1. aprīļa joks liekas

fakts, ka daudzi apzināto naida kurināšanu pret musulmaņiem un, galvenais, pret viņu Pravieti sauc par “vārda brīvību”. Tikmēr Latvijā jau sen valda pretīga cenzūra, pārspējot okupācijas “glavīt”, un Satversmes 100. pants tiek mīdīts kājām.

4. maija režīmā ar vārda brīvību notiek tieši pretējais, kam būtu jābūt. Latvijā tiek liegta īstena preses brīvība un notiek nežēlīga izrēķināšanās ar Latvijas patriotiem. Tika safabricēti daudzie melīgi tiesas procesi pret brīvo, bezcenzūras laikrakstu “DDD” izdevējiem un LNF. Tāpat režīmam bija nevēlams latviešu “Pērkonkrusts”, kura biedri spridzināja okupācijas monstru Uzvaras laukumā. To piespieda slēgt – laikā, kad okupantu kolonna brīvi nīrgājās par latvju tautu, nacionālajām vērtībām un valsts valodu. Tagad pastāvošā vara riko

tiesas farsu arī pret biedrību “Latvietis” un Leonardu Inkinu. Viņš esot pārpublicējis Izraēlā izdotu “Padomju Savienības židu katķismu”, kā arī viņa un Klimoviča veidotajā raidījumā “Tēvijas Laikmets” uzaicinātais liecinieks liecināja, ka izsūtīšanās piedalījās židu čekisti. Kā tad tautība bija Latvijas galvenajam bēdējam, VDK nelietim SUSTINAM, kura paraksts ar rezolūciju “NOŠAUT” ir redzams daudzu latviešu patriotu slepkavībās? Šim žīdam – latviešu holokausta veicējam un bēdējam – gan dažreiz patika latviskais Silenieka segvārds.

Ar nožēlu ir jāsecina, ka visi vārda brīvības nīdēji un safabricēto farsu prokurori, eksperti un izmeklētāji galvenokārt ir mūsu pašu bāleliņu jūdaskas.

Turpinājums 7. lpp.

IKVIENAM IR JĀSTĀV SARDZĒ PAR LATVIEŠU VALODU

Turpinājums no 1. lpp.

Māris Baltiņš: Mazām nācijām to nav viegli izdarīt, un mums, kā jau to zinām, šī padomju laika politika ierobežoja daudzās sfērās nacionālās valodas lietojumu. Protams, ir šī demogrāfiskā proporciju maiņa daudzās vietās, proti, šeit ienāca cilvēki ar gluži citu lingvistisku pieredzi, ko nevaram pielīdzināt Latvijas vēsturiskām mazākumtautībām.

DDD: Gribu teikt, ka šie ienācēji sabojāja vēsturiskās mazākumtautības. Ja Latvijas laikā lielākā daļa mazākumtautību pārstāvu zināja latviešu valodu, tad padomju okupācijas laiks un pēckupācijas periods līdz mūsdienām šiem cilvēkiem ir devis iespēju nevēlēties apgūt un ikdienā lietot latviešu valodu.

M.B.: Ja gribam īsti precīzi izteikties par seno mazākumtautību ģimeņu pēctečiem, tas tad būtu ļoti plašu pētījumu vērts darbs, jo tad varētu izsekot visdažādākiem notikumiem un lingvistiskām attieksmēm. Bet, protams, cilvēki, kas zināmā mērā piederēja lingvistiski privilēģētai grupai, ir zaudējuši tās privilēģijas, kas tiem bija padomju sistēmā – lietot tikai savu valodu un nepūlēties apgūt kādu citu. Šī privilēģiju zaudēšanas ideoloģija ļoti daudziem no viņiem attieksmi pret latviešu tautu un valsti nerada tik pozitīvu, kā īstenībā tam vajadzētu veidoties.

MARSIEŠU DESANTS PIE UZVARAS PIEMINEKĻA

DDD: Jūs taču piekritīsit, ka integrācija ir izgāzusies? Ja šāds pretdabisks process tomēr būtu noticis, šodien 9. maija svinētāju pie Uzvaras pieminekļa nebūtu tik daudz, bet referendums par krievu valodu kā otro valsts valodu pat visbriesmīgākajos murgos nevienam nerādītos.

Cilvēki, kas zināmā mērā piederēja lingvistiski privilēģētai grupai, ir zaudējuši tās privilēģijas, kas tiem bija padomju sistēmā – lietot tikai savu valodu un nepūlēties apgūt kādu citu.

Māris Baltiņš: Bet šinī ziņā varam skaidri un gaiši pateikt, ka šī 9. maija svinību atdzimšana, liela mērā ir kaimiņvalsts tautiešu politikas sekas. Pirms gadiem piecpadsmit tie jaunieši jau nemaz tik spontāni neplūda, ja nu vienīgi kāds gāja pavadīt vecmāmiņu vai vectētiņu.

Tā, manuprāt, ir pilnīgi cita situācija un cita morālā attieksme tiem, kas patiešām ir kara šausmas pārdzīvojuši. Bet tam jau tagad tiek piešķirta savādāka nozīme, nevis vienīgi upuru piemiņa.

DDD: Ņemot vērā to, kas notiek Ukrainā, kāds stāvoklis valda Eiropā, vai jums nerada bažas lielais “zaļo cilvēciņu”, kas ik gadu svin 9. maiju un balso par krievu valodu kā otro valsts valodu Latvijā, skaits mūsu valstī? Krievija nevarētu izvērst savu propagandu, ja šeit tam nebūtu labvēlīga augsne.

M.B.: Es domāju, ka propagandu izvērst var vienmēr, bet jautājums, cik tā ir sekmīga. Jūs jau labi zināt, ka regulāri tiek aktualizēti tādi aizvainojuma momenti, kuriem faktiski nav nekāda pamata. Ja runājam par tiem pašiem nepilsoniem, viņiem jau nav liegts naturalizācijas kārtībā censties iegūt pilsonību, bet viņi to nevēlas, jo uzskata, ka tā viņiem būtu jāsniedz kā dāvana, kā pašsaprotama lieta. Tā tad ir pilnīgi cita situācija. Es domāju, ka šī daļa var radīt (un rada) bažas. Tāda lingvistiska neiecietība palielinājās (paldies Dievam, tagad tā ir maziņusies) ar to laiku, kad tika izsludināts valodu referendums. Es domāju, ka tie referendumu iniciatori nebūt nebija tik vientiesīgi, lai cerētu, ka šādā veidā tiks grozīts kaut kas Satversmē. Bet viņi to izmantoja kā tādu cilvēkus mobilizējošu pasākumu. Tātad šis bija paņēmieni, lai sasniegtu zināmu mērķi.

MĪKSTMIESĪGĀ VALDĪBA

DDD: Mani pārsteidza, ka latvieši, kā šīs zemes saimnieki, kuriem ir ne tikai tiesības, bet arī pienākumi, visu laiku it kā attaisnojas, mēģina kaut kā pielabināties naidīgi noskaņotajiem krievvalod-

dīgajiem. Vai nebūtu tomēr jāmaina taktika un stingrāk jānāk ar saviem noteikumiem? Nav noslēpums, ka latviešiem ir tendence runāt krieviski. Pat valsts amatpersonas – ja tiek uzrunāti krieviski, uzreiz runā krieviski. Vai situācija nebūtu citāda, ja valsts amatpersonas, poli-

cijas, medicīnas darbinieki, ierēdņi visi konsekventi runātu latviski? Cilvēki būtu spiesti iemācīties latviešu valodu, bet tiem, kuri nevēlas, būtu jārada apstākļi aizbraukšanai no šejienes. Ir taču Deklarācija par Latvijas okupāciju, kurā skaidri ir noteikts, ka mums ir jāveicina šo cilvēku repatriācija. Man nav pieņemama šī mīkstmiesīgā attieksme. Vai jūs piekrītat tam, ka, šādi uzvedoties, esam nolaidīgi pret savu valodu?

Māris Baltiņš: Nepārprotami – jā.

Tas bija iemesls, kāpēc Valsts valodas centrs nāca

Ja runājam par tiem pašiem nepilsoniem, viņiem jau nav liegts naturalizācijas kārtībā censties iegūt pilsonību, bet viņi to nevēlas, jo uzskata, ka tā viņiem būtu jāsniedz kā dāvana, kā pašsaprotama lieta.

ar iniciatīvu, lai, pirmkārt, valsts amatpersonas, sniedzot intervijas Latvijā reģistrētiem plašsaziņas līdzekļiem, lietotu tikai jāsapa un katram jāliek aiz auss. Protams, tas, kurš labi apgūst svešvalodu, iegūst zināmas iespējas, bet tas nekādā ziņā nevar notikt, ierobežojot dzimtas valodas prasmi un lietošanu. Un, kā jau teicu, daži cilvēki var izdarīt tādus secinājumus, kas no valodas politikas viedokļa, nemaz nav tik nevainīgi.

Jāsaka, diemžēl nesagaidījām tik pozitīvu attieksmi, kādu varētu sagaidīt no politiku puses. Es labi saprotu, kāpēc man krievu valodā rakstošie plašsaziņas līdzekļi uzdeva dažādus jautājumus, uz kuriem patiesībā visai korekti atbildēju. Daudzi šie paziņojumi bija tādi, ka tas esot izteikts nacionālisms u.tml. Tas, protams, nav pareizi. Daudzi valsts un pašvaldību darbinieki, kuru pienākums sava darba izpildes funkcijās ir lietot valsts valodu noteiktā prasmes līmenī, to arī dara. Tāpēc nav nekāda pamata teikt, ka viņiem tas nebūtu jādara. Un mani kolēģi skaidri pateica, ka neredz iemesla, ja teiksim, ir trīs konduktori dzelzceļa vagonā, kuri veiksmīgi spējuši pārbaudīt biļetes, lietojot valsts valodu, sastopoties pašī, tūdaļ pāriet uz krievu valodu.

DDD: Atrodies vilciena vagonā, viņiem visu laiku jālieto latviešu valoda, jo viņi jau joprojām atrodas darbā.

M.B.: Jā, viņi jau nav atsevišķi kaut kur malīnā, lai apspriestu kaut kādus privātus jautājumus. Šeit jau ir runa par to, ka cilvēks veic darba pienākumus, tādēļ visu laiku ir jārunā latviešu valodā. Un šī nolaidīgā attieksme ir ļoti šaubīga.

Tāpēc, ņemot vērā šo lingvistisko attieksmi, man ir zināmas bažas par lēmumu svešvalodu apgūšanu ieviest no pirmās klases. Neesmu pārliecināts, ka tas dos pareizu signālu daudziem cilvēkiem. Un nav runa par to, vai cilvēks labi vai slikti apguvis svešvalodu, bet par to, ka da-

ziem var ienākt prātā, ka atbildēt svešvalodā varētu būt svarīgāk par dzimto latviešu valodu. Tas šajā gadījumā gan ir skaidri jāpasaka un katram jāliek aiz auss. Protams, tas, kurš labi apgūst svešvalodu, iegūst zināmas iespējas, bet tas nekādā ziņā nevar notikt, ierobežojot dzimtas valodas prasmi un lietošanu. Un, kā jau teicu, daži cilvēki var izdarīt tādus secinājumus, kas no valodas politikas viedokļa, nemaz nav tik nevainīgi.

ARĪ SĒTNIECEI IR JĀRUNĀ LATVISKI!

DDD: Nesen LNF vērsās Valsts valodas centrā ar sūdzību par sētnieci, kura nerunā latviešu valodā. Kādam tas var likties sīkums, bet, manuprāt, attiecībā uz valsts valodu – nav tāda termina kā sīkums. Sētniece, ko Rīgas pašvaldība pieņēmusi darbā, nesēj kontaktēties ar iedzīvotājiem latviešu valodā. Mani kā latvieti aizskar, ka cilvēks, kurš strādā pašvaldības, turklāt vēl Latvijas galvaspilsētā, neprot latviešu valodu. Viņa tika sodīta. Vai nebūtu jāpadomā, ka jāsoda ne vien konkrētais cilvēks, bet arī darba devējs, kurš pieņēmis darbā cilvēku, kurš nemāk runāt un nerunā valsts valodā.

Māris Baltiņš: Tur, protams, ir šī dubultsituācija, proti, ja cilvēks slēdz darba līgumu, personālnodaļas speciālisti jau bieži vien redz to formālo dokumentu, redz valodas prasmes apliecības esamību. Ja

© Ervins Jākobsons. www.laikmetazimes.lv

tās apliecības nebūtu, tad, protams, darba devējs būtu saucams pie administratīvās atbildības, jo skaidri ir noteikts, kādai valodas prasmei ir jābūt. Un, ja šis cilvēks pēc valodas apliecības ieguves nav šo valodu lietojis, tad, ņemot vērā to noteikto zemo līmeni, no tās prasmes lietot latviešu valodu maz kas vairs būs palicis. Bet galvenais jau ir viņa gribēšana vai negribēšana.

Ja cilvēkam, strādājot kādā darba jomā, viņa valodas prasmes līmenis ir nepietiekošs, bet redzam, ka viņš izrāda vēlmi šo līmeni uzlabot, tad mūsu mērķis nebūtu viņu sodīt ar naudas sodu. Ja šis vēlmes nav, tad situācija ir citāda. Tātad pret cilvēkiem, kuriem ir vēlme apgūt valodu, vienmēr jāizturas ar sapratni un iecietību.

DDD: Es pati esmu dzīvojuši dažādās pasaulēs valstīs, lai iemācītos svešvalodu, un esmu bijusi priecīga, ka tajā brīdī cilvēki, kas bija man apkārt, man ir palīdzējuši apgūt attiecīgo valodu, un neviens nav smējies, gluži pretēji. No kurienes radušies mīti, ka latvieši izturas naidīgi pret tiem, kuri ar viņiem runā latviešu valodā? Es, piemēram, tādu situāciju neesmu piedzīvojusi. Esmu piedzīvojusi gan to, ka, tiklīdz latvietis izdzird kādu slikti runājam latviski, viņš uzreiz pāriet uz krievu valodu. Tādējādi latviešu valoda izzūd. No kurienes rodas tādi izdomājumi?

M.B.: Jūs jau precīzi aprakstījāt šo lingvistiski nepareizo attieksmi – nevis mēģināt ar šo cilvēku sazināties latviski, lai viņš

ar laiku šo valodu zinātu labāk, bet iet vieglāko ceļu. Izņemot, protams, ārkārtas situāciju (ugunsgrēku, satiksmes negadījumu vai kādu cits dzīvību apdraudošu notikumu), kur šī komunikācija vienkārši ir vajadzīga. Ir jau arī definēti šie izņēmumi, kad jāatkāpjas no noteiktiem principiem. Bet vienmēr jau ir tādi, kuri teiks – es jau būtu mācījies, ja vien citi man būtu palīdzējuši. Es domāju, ka vairāk tas ir paša attieksmes jautājums – grib vai negrib mācīties.

Rīgā pietiekami redzam, piemēram, tos pašus lielveikalus, kur strādā jauni cilvēki, kuri nepieder pie pamatnācijas, bet ļoti sekmīgi tiek galā ar paskaidrojumiem latviešu valodā, lai ko jūs arī nopirktu. Tas, protams, zināmā mērā ir atkarīgs arī no darba devēja attieksmes.

Ja tā jūsu pieminētā sētniece zinātu, ka viņas darba devējs nebūs priecīgs par šādu viņas attieksmi pret latviešu valodu, arī viņa varbūt pieietu tai lietai pavisam citādāk. Bet, ja šeit tiek pieļauts – tas jau nekas, galvenais, slauki tikai ielu, tad jau būs labi, tad tā arī ir, – tad sētniece nerunā latviski. Bet zinām, ka sētniekam daudzos gadījumos var nākties kontaktēties ar cilvēkiem, kuri lūdz parādīt ceļu starp mājām, it īpaši, ja tas ir jaunajos rajonos, kur to ne vienmēr var viegli atrast. Tas jau neaprobežojas tikai ar mirkli, kurā sasveicināties, kad viņš slauka kāpnēs.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

Totalizators: KNAB CELS VAI NECELS TRAUKSMES ZVANUS?

Saruna ar Saeimas deputātu **Edvīnu Šnori**

Turpinājums no iepriekšējā numura

DĀSNI ZIEDOJUMI “VIENOTĪBAI”, “SASKAŅAI”, ZZS...

DDD: Vai ir iespējams, ka pirmskara žīdu īpašuma atdošanas jautājumam pamatā ir nevis vēlme atjaunot vēsturisko taisnīgumu, bet gan nekaunīgs mēģinājums iedzīvoties? Varbūt šoreiz būtu pamats piesaistīt KNAB?

KNAB to vajadzētu izpētīt!

DDD: Domāju, ka daļai Nacionālās apvienības vēlētajū, varētu rasties jautājums, kāpēc Saeimas priekšsēdētāja Ināra Mūrniece un deputāts Einārs Cilinskis arī balsoja par priekšlikumu atdot EDKP žīdu īpašumus? Līdz šim Nacionālās apvienības nostāja bija pret. Kas ir mainījies? Kas šiem cilvēkiem lika pārdomāt?

E.Š.: Atklāti sakot, nezinu. Nevaru atbildēt viņu vietā – tas ir jāprasa viņiem pašiem. Varu tikai minēt. Pieņem, ka varbūt tas saistās ar argumentu par drošību, kas šodien

īpašumus, mēs stiprinām stabilitāti un drošību?

Es neredzu nekādu vēsturisko taisnību, ja šie īpašumi, kas piederējuši Latvijas pilsoņiem, tiek realizēti tādā veidā.

...UN VISIEM IR VIENA TAISNĪBA!

DDD: Latvija šobrīd ir Eiropas prezidējošā valsts. Tātad, manuprāt, ir iespēja pievērst uzmanību jautājumiem, kas Latvijai un latviešu tautai ir patiesi būtiski. Taču notiek pretējais – mūsu politiķi to vien skandina, ka ir lietas, par kurām nedrīkstam runāt, jo esam, lūk, ES prezidējošā valsts. Pēc manām domām, ja jau reiz esam prezidējošā valsts, tad šis ir īstais brīdis, kad varam runāt par okupācijas seku likvidēšanu, par kompensācijām no Krievijas, par Deklarācijas par Latvijas okupāciju īstenošanu. Kāpēc par to nerunā?

Edvīns Šnore: Tāpēc, ka nav politiskās gribas. Runājot Saeimas ārpolitikas debatēs, es arī uzsvēru šo jautājumu, ka tagad esam prezidējošā valsts un Ārlietu ministrija ir pacēlusi jautājumu par vēsturisko taisnīgumu. Tas bija teikts AM paziņojumā par ebreju īpašumiem. Tad, lūdzu, mums vēsturiskais taisnīgums – okupācijas seku likvidēšana – ir jautājums, kas tiešām jārisina. Jautājumi par īpašumiem mums jau 90-to gadu sākumā ir atrisināti, ar ko vairāk vai mazāk visi ir apmierināti. Mums ir tiesiska valsts, un visiem ir viena taisnība, un reizē ar to šis jautājums ir aizvērts.

Kas attiecas uz vēsturisko taisnīgumu, tad tas gan nav atjaunots. Pats esmu vadījis Ministru kabineta komisiju, kas aprēķina PSRS laikā nodarītos zaudējumus, un ir skaidrs, ka ar steigu jārisina jautājums par kompensācijām dzīvībai cilvēkiem, kuri savus labākos gadus bijuši spiesti zaudēt gulagā, bet tagad ir slimi, un viņiem vajadzīgi medikamenti, u.tml. Tad, lūk, ir jāpaceļ jautājums par kompensācijām viņiem. Un mēs tagad esam tik lieliskā situācijā – prezidējošā valsts Eiropā, ka varētu to pacelt Eiropas līmenī. Tāpat visiem tiem cilvēkiem, kuru dēli aizgāja bojā Padomju armijā (Padomju okupācijas laikā), pienākas kompensācijas.

Mums kā nācijai ļoti būtiski ir jautājumi arī par mūsu kultūrvēsturiskajām vērtībām, kas 1940. gadā tika izvestas uz Krieviju un netiek atdotas. Mērķis tam, kāpēc tās netiek atdotas, ir skaidrs – nostiprināt Krievijas propagandu, ka Latvijai un latviešiem pašiem nekā nav bijis, visu atnesi Padomju vara. Un

daudzi arī tic, ka “Zvejnieka dēls” ir pirmā mūsu skaņu filma; nebūt nē – 30-to gadu vidū ir bijušas arī citas. Tas viss un arī liels skaits arhīvu materiālu atrodas Krievijā, un, protams, mums kā tautai, kā valstij, kā nācijai, ir ļoti būtiski tos atgūt. Tagad ir lieliska iespēja to visu darīt, vismaz skaļi paust savas prasības.

DDD: Un šajā brīdī vietā būtu pieminēt geopolitisko situāciju, karu Ukrainā, to, ka Krievija ir agresorvalsts, un mums, Latvijā, Eiropas prezidējošā valstī īstenībā ir visdraudošākais stāvoklis, jo puse no Latvijas iedzīvotājiem patiesībā ir “zaļie cilvēciņi”.

E.Š.: Tieši tā. Latvija aiz Krievijas ir pirmā valsts, kurā ir vislielākais krievu īpatsvars.

DDD: Tad jājautā – vai mūsu valsts vadītāji, Eiropas Savienības valstu pārstāvji to neredz?

E.Š.: Tas ir labs jautājums. Domāju, ka to redz, bet tiek piekopta strausa politika.

IECEĻOTĀJI CITS NO CITA ATŠKIRAS

DDD: Vai tad tā arī no Eiropas valstu puses nav liekulība?...

Edvīns Šnore: Eiropā visi jautājumi, kas saistās ar iebrāucējiem un imigrantiem, kopš Otrā pasaules kara tiek uztverti ārkārtīgi jūtīgi. Eiropas vēsturiskajā atmiņā šis tēmas saistās ar Hitleru, kas runāja par svešajiem, par nācijas tīrību u.tml. Līdz ar to pēckara desmitgades kritika pret migrāciju un iebrāucējiem izskanēja reti. Rezultātā šie procesi netika adekvāti kontrolēti, un šodien Eiropa ir sadūrusies ar nopietnām problēmām. Redzam, ka arī dažādi emisāri no Eiropas vairs pie mums nebrauc un nemāca, kā pareizi integrēt, ņemot vērā stāvokli pašu valstīs. Tomēr jāuzsver, ka mums situācija tomēr ir radikāli cita.

DDD: Mums iemesls ir cits, kādēļ šeit ir tik daudz imigrantu-kolonistu.

E.Š.: Jā, mums ir cits iemesls, un arī attieksmei ir jābūt pavisam citai. Okupācija laikā viņi šeit ieradās pret mūsu gribu, bet Rietumeiropā tas notika saskaņā ar šo valstu gribu.

DDD: Viņi paši aicināja.

E.Š.: Viņi paši aicināja. Iespējams, kaut kas neiznāca, kā bija paredzēts, bet tā tomēr ir ļoti būtiska atšķirība. Otra būtiskā atšķirība ir attieksmē, kāda šiem ieceļotājiem ir pret konkrēto valsti. Ja esi iebrāucis neatkarīgā valstī, kas tevi ir aicinājusi, kā tas ir Rietumeiropā, tā ir viena lieta, bet otra – ja esi iebrāucis okupētā teritorijā kā saimnieks un vispār

neesi pat gatavojies mācīties vietējo valodu.

DDD: Ja jau mēs esam Eiropas prezidējošā valsts, šī būtu lieliska iespēja Ārlietu ministrijai par to runāt, lai Latvija beidzot tiktu sadzirdēta.

EIROPAS PREZIDĒJOŠĀ VALSTS – TĀ IR IESPĒJA

DDD: Tuvojās 16. marts. Droši vien būtu navi cerēt, ka valsts vadītāju attieksme būs mainījusies, ka visi ministri dosies pie Brīvības pieminekļa, lai godinātu leģionārus.

Suharenko 2012. gadā, kad Bauskā tika uzstādīts piemineklis Bauskas aizstāvjiem pret otrreizējo padomju okupāciju, rakstīja protesta vēstules Latvijas prezidentam, nodēvējot Bauskas aizstāvjus par – *podsobņiki nacistov*.

Edvīns Šnore: Valdības attieksme pret 16. martu ir apkaunojoša. Būtībā tā daudz neatšķiras no attieksmes, kādu to atceros LPSR laikā, kad, runājot par Otrā pasaules karu, drikstēja godināt tikai sarkanos cīnītājus, bet par leģionāriem, kas būtībā bija tautas lielākā daļa, varēja tikai čukstēt. Tagad notiek kaut kas līdzīgs: 9. maijā ir plašas orgijas un salūti, bet 16. martā policistu ķēdes un to cilvēku publiska kaunināšana, kuri noliek ziedus pie Brīvības pieminekļa. Tas, protams, ir nožēlojami un apkaunojoši.

DDD: Runājot par žīdu īpašumiem, atsaucamies uz kaut kādu Terezinas deklarāciju, kurai nav juridiska spēka, bet tajā pašā laikā aizmirstam, ka mums ir Deklarācija par latviešu leģionāriem Otrajā pasaules karā, kas ir juridisks dokuments, ko Saeima pati ir pieņēmusi, bet valdība ar Ministru prezidentu priekšgalā rāda piemēru, ka mums likumi nav jāievēro. Ja jau valdība var izvēlēties, kuru Saeimas pieņemto dokumentu īstenot, kuru ne, tad kādēļ vienkāršie iedzīvotāji nevar izvēlēties – maksāt vai nemaksāt nodokļus?

E.Š.: Neredzu loģisku iemeslu, kādēļ, runājot par vēsturisko taisnīgumu, netiek paceltas Saeimas pieņemtās deklarācijas gan par okupāciju, gan leģionāriem. Kad tika veidota šīs valdības deklarācija, rosināju iekļaut šos jautājumus. Mūsu partija līdz pēdējam brīdim uz to uzstāja. Pārējās koalīcijas partijas gan tam nepiekrita.

DDD: Jūs pirmo reizi esat Saeimas deputāts. Vai, jūsuprāt, ir iespējams kaut

ko mainīt? Kādi ir būtiskākie šķēršļi, lai īstenotu pirms vēlēšanām izvirzītos mērķus?

E.Š.: Iespējas ir, un savu iespēju robežās, tās ir arī jāizmanto. Ja ir runa par iespēju mainīt kaut ko globālu, par ko vairākumam jānobalso, tad, protams, ilūzijas nav. Visu nosaka ievēlētais Saeima sastāvs. Bet tajā pašā laikā, būdams Saeimā, arī redzu, ka ļoti daudz var izdarīt, ja konkrētais viedoklis vispār tiek pacelts.

DDD: Sabiedrībā izrunāts?

E.Š.: Jā, no Saeimas tribīnes, sabiedrībā, radio, presē utt. Un, ja to paceļ nevis kaut kāda sabiedris-

ka organizācija, bet tieši Saeimas deputāts, tad attiecīgi Saeimas darbā tas parādās. Bet, ja neviens nerunā par latviešu tautai būtiskākajām lietām, tad arī tas nekur neparādās, un nekas netiek darīts. Tātad es saskatu diezgan lielas iespējas...

DDD: Ja grib, tad var?

E.Š.: Jā, tā ir. Mums Eiropas lietu komisijā nāk ministri un informē par to, kas izdarīts un ko grasās darīt, kādus jautājumus grasās Eiropā aktualizēt. Deputāti tad var gan uzdot jautājumus, gan rosināt kaut ko darīt. Pavisam nesen uzrakstīju vēstuli iekšlietu ministram, jo ministrijas pārstāvis bija Eiropas lietu komisijā un runāja par sabiedrības radikalizēšanos Eiropā un par to, ka braukšot uz Eiropu, kur par šo jautājumu spriedīs. Eiropā ir problēma, ka radikāli brauc uz karstajiem punktiem Tuvajos Austrumos. Mums savukārt krievvalodīgie ekstrēmisti brauc uz Austrumukrainu un karo teroristu rindās. Rosināju pievērst uzmanību un cīnīties ar šīs radikalizācijas cēloņiem. Pirmkārt, vai mēs vispār esam spējīgi nosaukt skaļi, kas tas ir par iemeslu un kā tad mēs pret to cīnīsimies? Kozlovskas kungs atbildēja, norādīja uz potenciālajiem cēloņiem, arī uz Krievijas propagandu Latvijā, un pauda gatavību šos jautājumus risināt. Šis ir tikai viens piemērs, kas liecina, ka arī viens deputāts var darboties, aktualizēt problēmas un līdzdarboties to risināšanā.

DDD: Paldies par sarunu!

Intervēja Liene Apine

Edvīns Šnore: Es arī tur saskatu tādu pamatu un to neslēpju. Kāpēc tas tiek tikai vienai sabiedriskai organizācijai – mums ir arī citi, piemēram, Sarkanais Krusts vai Aizsargi, kāpēc par viņiem nekādu runu nav? Man ir savas aizdomas – kāpēc.

KNAB mājas lapā mēs redzam ziedojumus partijām. Redzam, ka viena gada laikā Latvijas Ebreju draudžu un kopienu padomes (EDKP) līdžipāšnieks. Ziedojums ir ticis tiem, kuri tagad ar putām uz lūpām aizstāv ideju ar īpašu likumu atdot EDKP pirmskara Latvijas žīdu īpašumus.

DDD: Arkādijs Suharenko ir ne vien EDKP vadītājs, bet arī “Rietumu Bankas” līdžipāšnieks. Ziedojums ir ticis tiem, kuri tagad ar putām uz lūpām aizstāv ideju ar īpašu likumu atdot EDKP pirmskara Latvijas žīdu īpašumus.

E.Š.: Jā. Arī ZZS, kas vienmēr ir bijusi pret īpašumu atdošanu, tagad mēneša laikā ir mainījusi savu viedokli. Neizslēdzu, ka tas ir saistīts ar to, ka Suharenko “Zemnieku savienībai” 2014. gada augustā ziedojis 14 000 eiro. Starp citu, arī citi Rietumu Bankas valdes locekļi ir ziedojuši 16 000 eiro. Tātad es saskatu, ka ir tieša saistība starp ziedojumiem un tagad virzīto likumprojektu, kas nav pieņemami.

liekas adekvāts. Varbūt ir nepieciešams nedaudz iedziļināties jautājumā.

Ja pieņemam visu tā, kā notiekošo traktē dažādi vēstnieki, kas brauc uz Latviju, tad viss ir vienkārši – tie bija ebreju īpašumi, kurus viņiem atņēma, bet pašus nogalināja. Tas viss notika holokausta laikā, tāpēc tagad likumsakarīgi būtu atjaunot taisnīgumu, kā tas noticis citviet Eiropā. Tomēr Latvijas situācija būtiski atšķiras no Čehijas, Francijas vai citām valstīm. Pirmkārt, Latvijā īpašumus atņēma padomju režīms. Tos neatņēma pēc etniskās pazīmes tikai ebrejiem kā holokausta laikā. Tos atņēma arī citiem.

Ja runā par drošības aspektu, tad ir jāņem vērā, ka Suharenko kopā ar prokremlisko Krievijas pseidovēsturnieku-antifasistu Aleksandru Djukovu ir parakstījuši dokumentu, kurā nosoda fašisma heroizāciju Ukrainā. Suharenko 2012. gadā, kad Bauskā tika uzstādīts piemineklis Bauskas aizstāvjiem pret otrreizējo padomju okupāciju, rakstīja protesta vēstules Latvijas prezidentam, nodēvējot Bauskas aizstāvjus par – *podsobņiki nacistov*. Visa šī retorika man vairāk saistās ar Krieviju un Kremli. Tāpēc es nekādi neredzu, kādā veidā, atdotot viņiem nogalināto Latvijas pilsoņu

BET, VAI ŠIE BŪTU INTEGRĒJAMI?

Saruna ar juristi **Ievu Branti**

Turpinājums no iepriekšējā numura

JA VIEN BŪTU PAVĒLE...

Ieva Brante: Ņemot vērā, ka aktīvi iesaistos brīvprātīgo grupā “SOS palīdzība Ukrainas armijai”, noteikti zinu un varu teikt: ja dos zaļo signālu Ukrainas brīvprātīgiem bataljoniem, Ukrainas aizstāvjiem, viņi saplēsīs ienaidnieku, kas ir viņu teritorijā. Viņi zina, par ko cīnās – viņi cīnās par savu zemi, par savu tautu, par savas valsts brīvību. Bet šie “zaļie cilvēciņi” stāv uz svešas zemes – par ko cīnās viņi? Par svešiem ideāliem, kas tiek uzspiesti, un netiek paskaidrots, kāpēc viņi dara to, ko dara. Nozombēti algotņi! Ukrainas brīvprātīgo bataljoniem ir vajadzīgs tikai signāls, komanda, pavēle, un man nav saprotams, kāpēc šis signāls netiek dots.

DDD: No Ukrainas valdības?

I.B.: Tieši tā. No Ukrainas valdības puses tas ir vajadzīgs. Šobrīd viņi vienkārši nosargā savas pozīcijas un neiet uzbrukumā. Ja būtu pavēle, pretinieks sen būtu nospiests uz ceļiem, sarauts gabalos, samalts – ukraiņu tauta nēlaus sevi pazemot. Varbūt Porošenko nedod šādu rīkojumu, jo viņam ir konkrētas intereses, ir uzņēmumi un naudas plūsmas arī Krievijā, un savs business. Taču ukraiņi ir gatavi aizstāvēt savu valsti un samalt visus ienaidniekus, kas viņu zemē, – ir tikai vajadzīga pavēle, viņi ir gatavi to darīt.

DDD: Vai atbalsts no Latvijas puses var dot kādu labumu ukraiņiem?

I.B.: Protams. Arī morālais atbalsts ir vajadzīgs, tieši tāpēc ir pikets pret Krievijas agresiju Ukrainā. Teikšu, ka mērķis ir sasniegts, bet nepatīkamais bija tas, ka pikets izģērba mūs pašus, atkailinot šos “nesmukumus”, kas ir mūsu valsts pārvaldē.

No vienas puses var teikt – slikti; no otras puses – labi. Slikti, ka tas ir mūsu valstī, bet labi, ka mēs to redzam un zinām, ar ko rēķināties. Ne velti pirmie komentāri par šiem notikumiem “Twitterī” bija: “Pirmie, kas Donbasā pārgāja teroristu pusē, bija miliči.”

DDD: Diemžēl.

I.B.: Jā, diemžēl. Cik lojāla mūsu sabiedrībai ir mūsu policija, domāju, ka šis gadījums to parāda.

DDD: Jūsaprāt, vai problēma nav etniskajā sastāvā mūsu policijā? Nav noslēpums, ka ļoti daudzi policisti ir krievi vai pārkrievoiti svešautietie. Protams, etniskā piederība vēl nebūtu nekas, bet lielumi, liels vairums no Latvijā dzīvojošajiem krievvalodīgajiem ir okupanti, kolonisti, kas dzīvo Krievijas informācijas telpā, atbals-

tot Krieviju, nevis latviešu Latviju. Un te nu spēkā ir paruna: “Lai kā vilku baro, viņš tik un tā skatās uz mežu.”

I.B.: Šajā gadījumā tik tiešām ir svarīgi, kādā informācijas telpā cilvēks dzīvo.

IZVĒLE IR VIENMĒR

Ieva Brante: Man kaimiņos dzīvo gan krievs, gan latvietis, un, ja man jāsaka godīgi, – ar to krievu, kas man kaimiņos, sadzīvojam draudzīgi, cits citam izpalīdzot. Jā, viņam ir problēmas ar latviešu

Un tāda ir šī krievvalodīgo integrācija latviešu sabiedrībā – gluži kā spaini ar ūdeni ieliet krūzītē.

valodu, bet viņš zina par manām aktivitātēm, ciena un atbalsta mani. Bet ar kaimiņu latvieti es neietu nekādos izlūkos. Tas ir viens no apliecinājumiem, ka nacionalitāte nebūs noteicošais, bet informatīvā telpa gan – tur notiek zombēšana.

No Krievijas puses miljoni tiek grūsti informatīvā kara nodrošināšanai, lai cilvēkus gluži vienkārši nozombētu, un viņi paliek slimi. Tas nav tikai policijas līmenī, tas ir tautas un visas valsts līmenī. Jebkurā valsts vai pašvaldības iestādē mēs atradīsim valstij nelojālus cilvēkus. Jautājums tikai, cik augstā amatā ir šie cilvēki. Cik godprātīgi viņi pilda savus pienākumus?

Kad mani pagājušajā gadā aizturēja Rīgas domē, kad Ušakova kungs pavēlēja mani izmest no zāles, policists vienkārši truli izpildīja šo rīkojumu. Kad viņam pajautāju: “Par ko? Ko esmu izdarījusi?” – viņš nespēja pamatot. Jā, ir likums, kas mums liek izpildīt policista prasību, bet likums arī noteic, ka policistam ir jāpamato sava prasība. Ja tevi aiztur, tad policistam ir jāpaskaidro, kāpēc tiki aizturēts – man tas netika paskaidrots. Protams, tiesa manā jautājumā policijas sastādīto protokolu atcēla.

Ar to gribu pateikt, ka mums katram ir izvēle, arī darbā. Un policistam, ja viņš redz, ka rīkojums, ko dod viņam priekšniecība, ir nelikumīgs, viņam ir tiesības to nepildīt. Viņš ir likuma kalps. Mēs tik bieži lietojam šo “likuma kalps”, ka neieklusāmies tā būtībā – viņš ir **likuma kalps**, nevis “Saskaņas centra” kalps, nevis prokremliskais kalps, nevis priekšnieka kalps, u.tml.

Kāds cietumnieks tiesas sēdē man teica: “Ziniet, Ieva, arī cietumā vienmēr ir izvēle – vismaz divas: darīt vai nedarīt, cietuma kameras durvis var būt gan kā ieeja, gan kā izeja.”

TĀ BURKA AR TIEM GURĶIEM UZSPRĀGS!

DDD: Mazliet par Ukrainas prezidentu Petro Porošenko. Vai, jūsaprāt, varētu būt, ka Ukrainas valdība baidās no tautas, tāpēc netiek dotas pavēles iznīcināt ienaidnieku, netiek apbruņota tauta?

Ieva Brante: Ziniet, ja viņš tā turpinās, tad varbūt ne tikai Ukrainas brīvprātīgie bataljoni, bet arī visa tauta sacelsies pret viņu. Viņš moka šobrīd savu tautu. Tauta ir gatava aizstāvēt savu zemi,

bet viņš pats nospiež to uz ceļiem, nedodot šo pavēli. Jo ilgāk viņš to marinēs, jo spēcīgāk tā burka ar tiem gurķiem uzsprāgs – cik tad ilgi var stāvēt?!

DDD: Kāds ir jūsu viedoklis par Eiropas attieksmi šajā karā?

I.B.: Šķiet, ka mēs joprojām neticam, joprojām ceram, ka ar Krieviju var veidot dialogu; ka diplomātiskās attiecības mums būs labs risinājums; ka Krievija nemānīsies, nekrāpsies, godprātīgi pildīs visas uzņemtas saistības un vienošanās; ka darīs visu, lai konfliktu atrisinātu. Tas ir skaisti, cerēt jau vienmēr vajag. Bet šajā gadījumā tas ir apmāns – neko tādu Krievija nedarīs, tas ir skaidrs.

Krievija joprojām nav atzinusi, ka Latvijas okupācijas fakts ir bijis, par kompensāciju izmaksām pat nerunājot. Šī lielvalsts veido savu ārējo tēlu un politiku. Nekas jau nav mainījies, un nav nekādu indikāciju, ka tuvākajā laikā viņi varētu nākt pie prāta. Ja vien tauta... bet šobrīd arī krievu tauta ir tik nospiesta, tik ļoti iebiedēta, cilvēki ikdienā iejūgti savos izdzīvošanas pienākumos.

Cilvēkiem, kuri piedalījās *Miera maršā*, bija pieprasīti personas dati – kur strādā, kur dzīvo, adreses, telefona numuri – ne jau tāpēc, lai pēc tam atsūtītu pateicību par piedalīšanos *Miera maršā*. Pret viņiem noteikti ir vērstas sankcijas un represijas. Cilvēki ne tikai tiek iebāzti cietumos, bet tiek nogalināti. Tādējādi šī spēle ir ar ļoti augstām likmēm. Ja mums šeit ir grūti noorganizēt cilvēkus piketam, tad iedomājieties, kā ir Krievijā. Bail.

Varbūt vienkārši sarīkot aptauju – vai jūs ticat Krievijai? Ļoti daudzi krievi nepiekrīt Putina politikai. Man ir kliente, kas aizbrauca uz Vāciju, nesen man prasīja – kā izdarīt, lai dokumentos nebūtu

Ieva Brante pēc piketa pie Krievijas vēstniecības, aizstāvot Ukrainu.

datu, ka viņa ir dzimusi Krievijā un ka ir krieviete? Vācijā divaini uz viņu skatoties. Patiesībā krievi ir ļoti neapskaužamā situācijā, bet tāds acimredzot ir viņu liktenis – nest šādā veidā kaut kādu atbildību par to, kas notiek viņu valstī.

DDD: Varbūt Dievs prasa no viņiem, no krievu tautas, samaksu un atmošanos?

I.B.: Tiem labajiem, normālajiem krieviem, kas vēl ir Krievijā, mūsu valstī un arī citās valstīs, ir jāspēj apvienoties un rīkoties, kaut vai attālināti. Krievijas nākotne ir viņu pašu rokās, viņu atmošanās un līdzdalība Krievijai (ar to es domāju Krievijai, nevis Putinijai) ir vajadzīga kā gaiss.

DDD: Krieviem ir sarežģīti, Putins spēlēja ar lielkrievu šovinisma īpašību, to uzkurina. Nav noslēpums, ka lielām tautām nacionālisms itin viegli var pārāgt šovinismā, jo viņu ir daudz. Būtībā jebkurai tautai var atmodināt šovinismu, ja tas notiek valdības līmenī.

I.B.: Piekritu. Krievi jau arī tāpēc ir izmēģināti pa visu pasauli, un ne tikai labie krievi, bet arī nozombētie. Un tā notiek arī strīdi par krievu valodas lietošanu utt. Taču kamēr pie varas ir Putins, Krievijai nedrīkst ticēt. Nevar vienoties ar kanibālu, ka viņš šodien neapēdīs bērnu – viņš to izdarīs rīt.

VAI SPAINI VAR IELIET KRŪZĪTĒ?

DDD: Kad tiesāja Daini Rūtenbergu par slotas kāta salaušanu, uz kura bija uzvilts Krievijas karogs, skatījos gan uz t.s. cietušo, gan uz liecinieci – viņi abi runāja no sirds, viņi tik

tiešām domā, ka, aizstāvot Krimas pievienošanu Krievijai, cīnās par svētu lietu. Pašreizējā Krievijas politika viņiem ir ideāls, bet latvieši – nez kāpēc tai nepiekrīt. Diemžēl tas raksturo vidusmēra krievu vai pārkrievoitu svešautietu Latvijā...

...noteikti zinu un varu teikt: ja dos zaļo signālu Ukrainas brīvprātīgiem bataljoniem, Ukrainas aizstāvjiem, viņi saplēsīs ienaidnieku, kas ir viņu teritorijā.

Ieva Brante: Viņi ne tikai neapzinās, ka dzīvo melos un ir nozombēti, viņi pat pārliecinātā balsi blāuj, ka Dainis Rūtenbergs ir Latvijas propagandas upuris. Viņi ne tikai neatzīst, ka ir slimi, bet saka vēl, ka citi ir slimi, bet viņi paši – veseli.

DDD: Dzīvo kājām gaisā.

I.B.: Tieši tā. Ir vērts pieminēt cilvēkus, kuri Latvijā dzīvo kopš 1945. gada, kā “cietušie” Dainā Rūtenberga lietā, un neprot latviski. Viņš ir Krievijas patriots, Krievijas pilsonis, ko arī neslēpj, un tagad ir cietušais, jo, lūk, Dainis Rūtenbergs salauza viņa slotas kātu, uz kura bija uzvilts Krievijas karogs. Šis kungs droši vien ir sajaucis valsti, kurā atrodas.

DDD: Jūsaprāt, vai kontingents, kas blāuj “Rossija, Rossija”, vicina Krievijas karogus Latvijā, ir integrējams?

I.B.: (Smejas)

DDD: Nesmejieties! Par to televīzijā un citur presē vien runā, kā izgudrot vēl kādus līdzekļus, lai viņus integrētu.

I.B.: Protams, cerībai

vienmēr ir jābūt... Bet, vai šie būtu integrējami? Piedodiet, slimi cilvēki ir jāārstē! Vai mums ir tādas zāles – to gan es nezinu. Šobrīd šie integrējamie ir drauds nacionālajai drošībai.

Mana kolēģe pilnīgi pareizi vaicāja: “Klausies,

Ieva, kā ir iespējams spaini pārliet krūzē?” Un tāda ir šī krievvalodīgo integrācija latviešu sabiedrībā – gluži kā spaini ar ūdeni ieliet krūzītē.

Viņi dzīvo mūsu valstī, bet absolūti nesaprot, par ko ir stāsts. Protams, ir arī pozitīvas indikācijas, eksistē cilvēki, kuri vēlas izprast, bet tās ir atsevišķas personas, kas grib saprast un lūdz palīdzību tikt skaidrībā. Tad cilvēkam varbūt sarunas laikā atveras acis, un viņš sāk domāt, jautāt un “rakt” arī pats. Bet, kā jau teicu, tie ir atsevišķi cilvēki.

Nezinu, vai tā ir mūsu pacietība vai slinkums, bet katrā gadījumā ir jautājums – kāpēc mēs joprojām ļaujam šiem cilvēkiem, kuri okupēja mūsu Latviju, atrasties pat ļoti svarīgos, nozīmīgos un nopietnos valsts amatos? Kāpēc mūsu Valsts prezidentam ir tik ilgi jādomā par 9. maija apmeklējumu Maskavā? Tās, patiesību sakot, ir ļoti skumīgas lietas.

Turpmāk vēl...

Intervēja Līga Muzikante

LEONARDS INKINS uzvar prokuratūru

Š.g. 9. februārī Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas tiesnese Una Melameda pilnībā attaisnoja “nacionālā naida kurināšanā” apsūdzēto Leonardu Inkinu.

Tiesā Leonardu Inkinu aizstāvēja zvērināts advokāts Vilhelms Kozlovskis.

Jau rakstījām, ka biedrības “Latvietis” Pārstāvju sapulces priekšsēža vietnieks Leonards Inkins tiek apsūdzēts pēc Krimināllikuma 78. panta otrās daļas, jo viņš nepatika Izraēlas vēstniecei Hagitai Ben-Jakovai... Šī likuma norma paredz atbildību par darbību, kas vērsta uz nacionālā, etniskā, rasu vai reliģiskā naida vai nesa ticības izraisīšanu.

Apsūdzību krimināllietā uzturēja prokurore Līga Sudakova. Krimināllietu ierosināja Drošības policija, izmeklēja centīgais kapteinis Rihards Poļaks, kurš “DDD” lasītājiem jau ir pazīstams arī ar citiem nesmukumiem. Par ekspertu Leonarda Inkina krimināllietā ir tikusi iecelta Ilona Kronberga no sabiedriskās organizācijas “Providus”.

Šobrīd vēl nav zināms, vai prokuratūra pārsūdzēs attaisnojošo spriedumu. “DDD” redakcija cer, ka šis valstiskais neprāts beigsies, un nepatiesi apsūdzētais Leonards Inkins vairs netiks tiesāts.

LEONARDA INKINA PĒDĒJAIS Vārds TIESĀ

Es apzinu, kādā pasaulē dzīvoju un uz kuriem tā iet. “Padomju Savienības židu katķismā”, par kura fragmenta publicēšanu mani apsūdz, ir teikts: “Galvenais – apsūdziet, lai viņi taisnojas. Tas, kurš taisnojas, jau pa pusei ir vainīgs.” Ceru, ka šis īsais citāts neradīs jaunu krimināllietu pret mani. Mani patiesām apsūdz un liek taisnoties.

Francijas traģiskie notikumi ar tā saucamo karikatūru žurnālu, kurš atklāti splāva cilvēkiem dvēselēs, nīrgājās un zaimoja, liecina, ka visa “progresīvā cilvēce” šādas rīcības aizstāv. Bet pret tiem, kas atmasko šādas nekrietnības, tā saucamā “progresīvā cilvēce”, vērsas ar likuma spēku.

Šīs gadījums rāda un apliecina, kādā pasaulē dzīvojam patiesībā, un no tā var secināt, ar ko tas beigsies. Tuvojas antikrista laiks, un, kas līdz šim bija labi un pareizi, ir kļuvis nevēlams, bet, kas līdz šim bija ļauns, ir kļuvis vēlams un loļojams. Zinātnieki ir aprēķinājuši, ka, ja tā turpināsies, cilvēce pārstās pastāvēt šī gadsimta vidū. Par to pārliecināties varēsim pavisam drīz.

Man dzīvē daudz grūtību sagādā tas, ka bieži saku to, ko domāju, nevis to, ko no manis grib dzirdēt. Arī tiesā paudu tikai to, ko domāju, un arī pēdējā

vārdā teikšu to, ko patiesi domāju.

“Pēdējais vārds” man asociējas ar aizgājēja “atvadu vārdiem” palicējiem. Par aizgājušiem vai nu labu, vai neko; un arī aizgājēji palicējiem vēl tikai labu.

Savā dokumentālajā filmā saku, ka par mūsu nodarījumiem labāk, lai tiesā cilvēks cilvēku, nevis cilvēks sagaida Dieva tiesu. Tā ir daudz sāpīgāka. Tāpēc, ja esmu vainīgs, labāk, lai mani tiesā cilvēki un Dievs piedod, jo sodu par savu nodarījumu jau būšu izcietis.

Es neesmu kurinājis naidu. Es neesmu nedz gribējis, nedz vēlējis vērsties pret kādu tautu. Tas bija manis kā mākslinieka – komponista, dzejnieka un publicista – protests pret netaisnību, kas bija notikusi pret mani un manu valsti. Manām darbībām nav arī nekādu seku, izņemot šo tiesu un raidījuma “Tēvijas Laikmets” slēgšanu.

Es pagaidām vēl esmu dzīvs cilvēks un spēju redzēt, kaut ar vienu ausi – tomēr arī dzirdēt, un man ir sirds, kura jūt un sāp pārrestību brīžos. Runāt par to, vai vajadzēja tā, varbūt citādi reaģēt var, bet svarīgais ir tas, ka es nevis kūdīju, nevis kurināju, aicināju, bet aizstāvējos pats un aizstāvēju Latviju pret acimredzamu netaisnību.

Izraēlas vēstniece Latvijā Latvijas Radio padomei lūdza “pieņemt adekvātus mērus lai izvairītos, ka šāda veida propaganda tiktu turpināta nākotnē”, tas ir, slēgt “Radio NABA” raidījumu “Tēvijas Laikmets”. Un to nekavējoties slēdza.

Vēstnieces vēstule, kurā ir minēti nepierādīti, nepamatoti un acimredzami aizskaroši apgalvojumi, tika izmantots kā iegants radio raidījuma slēgšanai demokrātiskā valstī.

Šo publikāciju “Izraēlas vēstniecība par “Tēvijas laikmetu”!” publicēju sašutumā par vēstnieces rīcību, jo tā var slēgt arī citus raidījumus un plašsaziņas līdzekļus. Cilvēki nevar būt droši par tiesībām un iespēju brīvi informēt sabiedrību.

Iepazīnies ar “Padomju Savienības židu katķisma” saturu, saskatīju, ka Izraēlas vēstniece savā vēstulē vērsās pret manis vadīto raidījumu un pret mani personiski tieši tā, kā to iesaka “Padomju Savienības židu katķisms”.

Secinot, ka Izraēlas vēstniecības darbības un metodes atbilst šim publicētā “katķisma” fragmentam, es informēju sabiedrību par, manuprāt, absolūti nepieņemamu rīcību. Proti, cita valsts savas vēstnieces personā vērsās pret raidījumu “Tēvijas Laikmets”, vārda brīvību un tiesībām raidījuma dalībniekiem paust savu viedokli.

Latvijā “Padomju Savienības židu katķisms” nav aizliegts vai klasificēts kā ierobežotas pieejamības informācija. Tas nozīmē, ka es tikai izmantoju fragmentu no jau publiskota materiāla, nevis to publicēju.

“Katķismā” publicētais nav mans viedoklis, tādēļ nav pamata apsūdzībā apgalvot, ka “no L. Inkina izmantotā teksta izriet, ka ebreju tautai piederīgie ir negatīvi noskaņoti pret citu tautību pārstāvjiem”.

Arī latviešiem dažādos laikos, pie dažādām varām ir bijuši visai atšķirīgi publiski aicinājumi un pamācības, ko darīt un kā darīt, bet tāpēc jau nav pamata secināt, ka šajos aicinājumos un pamācībās izteiktās idejas, noskaņojums vai īpašības piemīt visai latviešu tautai. Kristiešiem ir baušļi, bet nav pamata uzskatīt, ka visi tos pilda.

Uzskatu, ka pildīt “Padomju Savienības židu katķismā” paustās pamācības, ieteikumus un rīkojties sakarā ar tādām pamācībām nav pieņemami nevienai tautai.

No manas puses nav publiski izteikti, tieši pret židiem kā tautu vērsti aicinājumi vai paziņojumi, un tāpēc nav pamata uzskatīt, ka es būtu centies veicināt nacionālo naidu vai nesaistību. Ar savu publikāciju es vienkārši informēju lasītājus, ka ir tāds “Padomju Savienības židu katķisms”, pēc kura saturā ieteikumiem rīkojusies Izraēlas vēstniece, vērsoties pret mani savā vēstulē.

Tad jau tik pat labi kāds antisemitisma propagandu varētu saskatīt arī Blauņa darbos un brāļu Kaudziņu romānā “Mērieku laiki” un pieprasīt saukt pie atbildības visus šī romāna ekranizētājus, teātra uzveduma veidotājus un tos, kuri šo romānu iekļāvuši skolu obligātās literatūras sarakstā.

Vietnē “Draugiem.lv” ievietotais raksts ir atbilde Izraēlas vēstniecei. Šeit nav neviena aicinājuma uz masu nekārtībām vai kādu citu vardarbīgu akciju. Pat ne tuvu tam. Blakus vēstulei ir ievietots citāts no sen publicēta raksta, kurā nav aicinājuma uz darbību, kas būtu vērsta pret židiem kā tautu.

Ir nesaprotama arī Drošības policijas rīcība saistībā ar pret mani ierosināto krimināllietu.

It kā saskatot krimināli sodāmu darbību, veicot ekspertīzes, Drošības policija neko nedarīja, lai pārtrauktu vai novērstu manu publikāciju, par kuru esmu apsūdzēts.

Es pats izdzēsu šo interneta publikāciju un komentārus.

Neesmu saņēmis nevienas norādījumu vai mudinājumu ne no Drošības policijas, ne prokuratūras dzēst publikāciju.

Kāpēc man un arī “Draugiem.lv” netika ieteikts vai pieprasīts dzēst manis publicēto Izraēlas vēstnieces vēstuli, citātu no “Padomju Savienības židu katķisma” un komentārus, ja jau tie, pēc Drošības policijas domām, musina cilvēkus? Secinu – reāla apdraudējuma un bīstamības acimredzot tajos nav.

Par vārda “žids” lietošanu. Lietojot vārdu “žids”, to nedaru ar nolūku pazemot vai aizskart kādu tautu. Es cenšos domāt, runāt un rakstīt latviski.

Latviešu valodā līdz Latvijas okupācijai lietoja vārdu “žids”. Bija Židu iela, Židu biedrība un pasēs tautību rakstīja – “žids”.

Pēc Latvijas okupācijas PSRS okupācijas vara mērķtiecīgi pārveidoja latviešu valodu, tuvinot to krievu valodai. 1940. gada 14. septembra pavēlē izglītības tautas komisārs pavēlēja: “Visos židu skolu nosaukumos vārdu “žids” turpmāk atvietot ar vārdu “ebrejs”.

Latviešu valodā vārds “žids” nav nedz pazemojošs, nedz arī nicinošs. Latviešu tautas dziesmās un dainās ir minēts tikai žids un židiņš. Tur nav atrodams ebrejs.

Un ļaunumam nav tautības.

Pants, pēc kura mani apsūdz ir mutes aizbāšanas pants, par kura esamību lielākā daļa cilvēku pat nenojauš, bet pēc šī panta var tiesāt ļoti daudzus. Ir nepieciešams tikai attiecīgi piemēlēt “eksperta” atzinumus; visas nepieciešamās normas jau ir pieņemtas. Jā, tieši normas, un likumi – tikai daļēji. Lai notiesāt, pietiek ar vispāratzītām normām, lietām, tiesu un policijas

praksēm.

Piemēram, ja ir nepieciešams, arī par Latvijas himnas dziedāšanu var notiesāt.

Par to 2013. gada 5. decembrī biedrība “Latvietis” iesniedza Saeimai un Valsts prezidentam ironisku, bet saturā patiesu iesniegumu (atļaušos citēt nelielu šī iesnieguma fragmentu):

“Visa mūsdienu civilizētā pasaule veiksmīgi cīnās pret neiecietību. Tas nozīmē, ka arī Latvijai kā Eiropas Savienības dalībvalstij jānodrošina, lai tiktu ievērotas tolerances normas pret citādi domājošo mazākumu, izskaužot visu iespējamo diskrimināciju. Tā tiktu nodrošināts, lai nevienam Latvijas iedzīvotājam un potenciālam iecelotājam nejustos aizskarts.

Diemžēl jāsecina, ka Latvijas Republika savā attieksmē pret minoritā-

lpp.), maldina sakot, ka es uzskatu, ka “Padomju Savienības židu katķismā” ir pilnīgi pareizi atspoguļota attieksme pret ebrejiem. Tā es neesmu teicis, un pat ar roku esmu uzrakstījis, kā es patiesībā domāju. Bet tas netraucē viņam turpmāk atsaukties it kā uz manis pausto un maldināt prokuratūru un tiesu.

Apsūdzības 8. lpp. Drošības policijas kapteinis R. Poļaks konstatē, ka, lai veiktu ekspertīzi manā lietā “ir nepieciešamas speciālas zināšanas cilvēktiesību jomā”.

Apsūdzības 52. lpp. I. Kronbergas ekspertīzē nav minētas speciālas zināšanas cilvēktiesību jomā.

Tā nav eksperta funkcija atbildēt, vai es šo publikāciju esmu veicis ar nolūku kurināt naidu. Un kāda viņai ir sagatavotība, lai izdarītu tādus secinājumus? Tas labākajā gadīju-

Ir teikts, ka: “Dodiet man sešas rindiņas, ko uzrakstījusi pati godīgākā cilvēka roka, un es atradīšu tajās, par ko viņu var pakārt.”

tēm ir atpalikusi, un atrodamas vairākas jomas, kurās pastāvošā situācija ir tām aizskaroša.

Latvijas himnā ir teikts: “Dievs, svētī Latviju!” Kādu Latviju? Tādu, kur “latvju meitas dzied” un “latvju dēli dzied”. Latvijas himnā nav pieminēti ne krievi, ne ukraiņi, ne ebreji, ne romi, bet tikai latvieši – ar cēlvārdu “latvi”. Ja vadās no tās pašas loģikas, pēc kuras ir sastādīta mana krimināllietā, tad iznākt, ka tas ir godu un cieņu aizskaroši un pazemojoši šim un citām Latvijā dzīvojošām minoritātēm.

Piemēram, Latvijas himnā ir pieminēti tikai divi dzimumi – “dēli” un “meitas”, bet nav minētas transpersonas. Izejot no tiem pašiem principiem, šeit var saskatīt arī šo personu diskrimināciju.

Ja šādas himnas dziedāšanu vēl var piedot valsts amatpersonām, kas vienkārši spiestas to lietot kā vēsturisku mantojumu, tad, piemēram, kāda nacionālradikāli noskaņota cilvēka himnas dziedājumā kāds pieaicināts eksperts var saskatīt atpakaļrāpīgu izredzētības un pārkuma sludināšanas līdzekli, kas sanaido tautas.

Un Latvijas himnā vēl ir pieminēts Dievs. Pat no Eiropas Savienības konstitūcijas šo vārdu izņēma, jo tas kādai cilvēku grupai ir aizskaroši.”

Kāpēc es pieminu šo biedrības “Latvietis” ironisko iesniegumu? Tāpēc, ka biedrības “Latvietis” iesniegumā minētajam ir līdzība ar pret mani izvirzīto apsūdzību.

Un vēl. Apsūdzībā 1. un 82. lpp. izmeklētājs Aukstikalnis, atsaukoties uz pratināšanas protokoliem (12.–21.

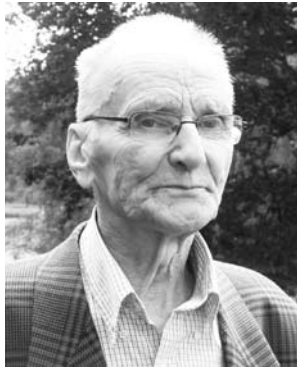
mā ir viņas viedoklis. Kaut viņa pati sevi uzskata par speciālisti, bet tomēr viņai nav nepieciešamo zināšanu un tiesību izdarīt secinājumus, vai ir izdarīts noziegums vai nav. Kronbergas secinājumi neatbilst ekspertīzes prasībām. Viņa nekad nav ar mani runājusi, nav lasījuši nevienu manu grāmatu un nav skatījusies nevienu manu filmu, toties spēj apgalvot, ka esmu ļauns, ka rīkojos apzināti ļauni un ar ļaunu nolūku.

Ir teikts, ka: “Dodiet man sešas rindiņas, ko uzrakstījusi pati godīgākā cilvēka roka, un es atradīšu tajās, par ko viņu var pakārt.” Eksperte Ilona Kronberga internetā apliecina un deklarē, ka viņa atbalsta šo teicienu, to *retvīto* (tas nozīmē atkārtot kāda teikto, padot tālāk). Savā ekspertīzē slēdzienā viņa ņēma vērā nevis to, kāds esmu es un kāpēc tā rīkojos, bet materializēja minēto teicienu.

Pirms diviem tūkstošiem gadu, kad Poncejs Pilāts ieradās Jeruzalemes templī ar leģiona ģerboņiem un leģionāriem, židu priesteri, lai pretotos okupantu varai, nometās templā priekšā ceļos, atsedzot kaklus un sakot: “Lai svešais cirvis cērt!” Nevēloties sākt Romas provinces pārvaldību ar masu asinsizlīšanu, Poncejs Pilāts piekāpās un aizgāja no templā. Aiznesot arī ģerboņus un karogus, kas bija zaimojoši židu templā kalpotājiem, priesteriem un židu ticībai kopumā. Tādējādi židu priesteriem izdevās novērst templā apgānšanu.

Es palaujos, ka tiesa pieņems taisnīgu spriedumu jo neesmu vainīgs darbībās, par kurām mani apsūdz, un ceru, ka šoreiz svešais cirvis necirtīs.

KURĀS GALVĀS IR JĀNOTIEK “KLIKŠĶIM”?

Andrejs Lucāns

Burtņiekos

Turpinājums no “DDD” Nr. 2(328)

Latvijā notiekošajā izteikti redzam, ka svešinieku negatīvo attieksmi pret latviešu tautas tiesībām nav izdevies mainīt ar glēvu un pazemīgu pielikšanu, ar nacionālās pašapziņas un pašcieņas noliegšanu. To nepanāks arī aizsardzības ministrs Raimonds Vējonis ar leģionāru godināšanas noliegšanu pie Brīvības pieminekļa, bet izvēloties neitralitātes pozu – nolikt ziedus gan uz leģionāra, vācu karavīra, gan padomju karavīra kapa 16. martā un 8. maijā. Ministra piemērā mēs redzam Latvijas vēstures, kā atsevišķa priekšmeta, sākot no 3. klases, nemācīšanas sekas. Nespēju visus vienādot un būt neitrāls pret tiem, kuri realizēja genocīdu pret latviešu tautu.

CEĻI UZ LATVIEŠU TAUTAS INTERESĒM

Lai pretrunas novērstu, varētu būt vairāki ceļi, kā padarīt Latvijas tautu darbīgu latviešu tautas interesēs:

Pirmais. Satversmes preambulā deklarētās prioritārās tiesības Latvijas tautai, Saeimai būtu jāaizstāj ar prioritārajām tiesībām latviešu tautai, latviskai Latvijai kā nacionālai valstij un sekundāri Latvijas tautai (Latvijas pilsoņiem). Tas atbilst starptautiskajām tautu tiesību nostādnēm un starptautiski atzītiem precedentiem.

Kā argumentu varu minēt 1984. gada ANO cilvēktiesību komisijas jēdziena “nacionālā drošība” skaidrojumu, uzsverot, ka katras valsts pamatnācija, kuras pastāvēšana ir apdraudēta, var pieņemt tādas likumus, kas šo apdraudētību novērstu. Arī ANO Cilvēktiesību deklarācijas 29. panta 2. punktu: “Nav pieļaujama cilvēktiesību izmantošana, ja tās kaitē pamatnācijas interesēm.”

Pašreizējā Latvijas tau-

ta var apdraudēt latviešu tautas nacionālās intereses nodrošinot likumu pieņemšanu, bet Satversmes preambulā nav norādīts, ka Satversmei ir jānodrošina pozitīvās diskriminācijas likumu pieņemšanu gadījumos, kad to prasa latviešu tautas pastāvēšanas un attīstības apdraudējumi. Kā piemēru te var minēt Vācijas konstitūcijas 20. § [Valsts uzbūves principi; pretošanās tiesības]: “Visiem vāciešiem ir tiesības pretoties katram, kurš mēģina likvidēt šo kārtību, ja citu līdzekļu izmantošana nav iespējama.”

Nacionālās pašapziņas taisnīgo un tiesisko piemēru sniedz vairākas valstis:

Francijas konstitūcijas preambula sākas ar vārdiem “Le peuple francais” – **franču tauta** (pamatnācija 94%), nevis Francijas tauta;

Vācijas konstitūcijas preambula: “Apzinoties savu atbildību Dieva un cilvēku priekšā, apgarota gribā kā vienlīdzīgs loceklis vienotā Eiropā kalpot mieram pasaulē, “Das Deutsche Volk” (vācu tauta, nevis Vācijas tauta) – **Vācu tauta** (pamatnācija 91,5%) dod sev ar konstitucionālo varu šo pamatlikumu (konstitūciju). Vācieši (nosauktas visas Vācijas zemes) ir vienotībā un brīvībā pašas noteikušas Vācijas apvienošanas. Tādēļ šis likums kalpo visai vācu tautai.”;

Polijas konstitūcijas preambula: “(..) **polu tauta** (pamatnācija 96,7%), visi Polijas pilsoņi, gan tie, kas tic, ka Dievs ir visas patiesības, taisnīguma un visa labā un skaistā avots, gan arī tie, kas netic, bet šīs universālas vērtības no citiem avotiem atzīst (..) apziņā par atbildību Dieva un sirdsapziņas priekšā (..) dodam sev šo konstitūciju.”;

(..) “ir jāgarantē **Igaunu tautas** un igauņu kultūras saglabāšanu uz mūžīgiem laikiem (..) Igaunu tauta pieņem sev sekojošu pamatlikumu.”;

ASV valsts sekretārs Kerijs ierosina: Izraēla ir “the nation – state of the Jewish people,” tas ir – **ebreju tautas** nacionāla valsts;

(..) “**Lietuvas tauta** (pamatnācija 83,45%), kura sensenī Lietuvu veidoja, kura Lietuvas statutos un LR konstitūcijā savu tiesiskumu pamatoja (..) izdod un pieņem sev atdzimušajā Lietuvas Valstī ar pilsoņu gribu šo konstitūciju.”

Lietuviešu 83,45%, bez sevis apdraudējuma, var atļaut konstitūciju interpretēt un realizēt Lietuvas tautai, bet latviešu 59,5% to atļauties nedrīkst – tas būtu nacionāli bezatbildīgs pielāvums.

Otrais. Būtu jāanulē pilsonība tiem 183 046 pilsoņiem, kas pieprasīja krievu valodu kā otro valsts valo-

du, līdz ar to samazinot pret latviešu tautu naidīgo pilsoņu skaitu Latvijas tautā.

Trešais. Jārealizē 1996. gada 22. augustā pieņemtā “Latvijas Republikas Saeimas Deklarācija par Latvijas okupāciju”, kas “aicina pasaules valstis un starptautiskās organizācijas:

1) atzīt Latvijas okupācijas faktu;

2) palīdzēt Latvijai likvidēt okupācijas sekas, sniedzot tai politisku un ekonomisku palīdzību;

3) atbalstīt to personu centienus, kuras vēlas no Latvijas atgriezties savā etniskajā dzimtenē un no ārvalstīm – savā tēvzemē Latvijā.”

LATVIJĀ VALSTS NĀCIJA – LATVIEŠI

Latvija ir demokrātiska valsts, kurā iespējas savu ieceru īstenošanai var atrast jebkuras tautības pārstāvis, tikai jāievēro nerakstītais likums – svešā mājā ievēro tās saimnieka noteikumus un kārtību. Latvija ir latviešu tautas zeme un valsts. Latvieši ir valstsnācija. Latvija ir dibināta latviešu tautas izdzīvošanai un attīstībai cauri gadsimtiem. Atkārtojot arhibīskapa teikto – nebūtu ne gudri, ne valstiski to nedzirdēt.

Taču vienīgais iespējams integrācijas ceļš var būt tikai uz latviešu valodas, latviešu kultūras, latviešu tradīciju bāzes. Integrācijai būtu jā sākas jau no ģimenes vai vismaz no bērnudārza, skolas, no valsts pārvaldes un sabiedriskās vides piemēra. Ģimene, valsts finansētie bērnudārzi un skolas ir latviskās mentalitātes veidošanas pamatnosacījums. Cittautiešiem nav aizliegts organizēt pašu finansētas skolas, taču apmācību programmas un skolotāji pakļaujas Latvijas nostādņēm un kontrolei.

Nav akceptējama piektās kolonnas audzināšana kādai citai valstij. Kam tas nav pieņemami, robežas ir atvērtas izvēlei. Nav iespējams bez latviešu nācijas likvidācijas radīt kādu simtu tautību parstāvjiem savai mentalitātei atbilstošus anklāvus. Tiem krieviem vai citu tautību parstāvjiem, kas grib Latvijā radīt savai mentalitātei atbilstošu vidi – runāt dzimtajā valodā, saglabāt savu kultūru un sūtīt bērnus savās skolās –, šos apstākļus ir jāmeklē savās etniskajās valstīs, nevis tie jānodrošina uz latviešu tautas dzīvības interešu rēķina.

Krievvalodīgie cittautieši, kas līdz pat šodienai dzīvo savas mātesvalsts Krievijas impēriskās ideoloģijas informatīvajā telpā un mācās Latvijas valsts īpaši krievvalodīgajiem

finansētajos bērnudārzos un skolās, nav kļuvuši latviešiem un Latvijai lojāli. Realitāte un pamatots brīdinājums bija un paliek krievvalodīgo uzspiestais

viņi baudīs, šeit dzīvodami.”

Nevis piederība citai tautībai vai nabadzība, kā ne reti tiek uzsvērts, šķēļ mūsu sabiedrību, bet gan

Mana nelokāma nostāja vienmēr ir bijusi, ka visām tautām ir tiesības celt savu māju – nacionālu valsti – un atbilstoši savai mentalitātei dzīvot saules mūžu, arī latviešu tautai.

referendums par krievu valodu kā otro valsts valodu. Ar to vien pietiek, lai apgalvotu, ka arhibīskapa Jāņa Vanaga liktās cerības uz uzstājības pozīciju atmešanu un palaušanos uz draudzīgām sarunām, kurās “mūs dzirdēs un saprātīs”, ir veltīgas.

Ievēribas cienīgu nostāju etniskajā jautājumā 1937. gadā ir devis Kārlis Ulmanis:

“Mums nav iebildumu, ka mūsu svešautieši dara visu, lai vairotu slavu viņu valstij. Mums nav nekā pretim, ka viņi paliek pie savas valodas un ka viņi neatsakās no savām īpatnējām paražām un tikumiem. Bet mēs prasām, lai katrā laikā – tagad un visā nākotnē – mūsu Latvijas pavalstnieki-svešautieši pirmā vietā stādītu un turētu Latvijā – lai viņi strādātu un pūlētos Latvijas garā. Visiem viņu darbiem jābūt vērstiem uz to, lai vispirms nāktu labums tai valstij, kuras aizsardzību un kuras likumu labumu

nesavienojamās ideoloģijas un mērķi.

KAS IR LATVISKA LATVIJA?

Uzsveršu, ka nekad dzīvē neesmu akceptējis kādas tautības pārākumu un lielākas tiesības kā citām. Mana nelokāma nostāja vienmēr ir bijusi, ka visām tautām ir tiesības celt savu māju – nacionālu valsti – un atbilstoši savai mentalitātei dzīvot saules mūžu, arī latviešu tautai. Tāpat kā ikvienai dzīvai radībai, kamēr tā neapdraud citu.

Latvijā dzīvojošajiem, neatkarīgi no etniskās piederības, visiem kopā ir jāceļ latviska Latvija, un vienīgi šis mērķis var būt patiesas un ilgtspējīgas konsolidācijas izejas punkts un pamatakmens.

Kas ir latviska Latvija? Tā ir valsts, kur latvieši sevi apzinās kā saimniekus; kur latviešu valoda ir vienīgā valsts valoda valsts

pārvaldē, izglītībā, sabiedriskajā un tautsaimnieciskajā dzīvē; kur visiem Latvijas bērniem jau no skolas pirmajiem gadiem māca Latvijas vēsturi kā atsevišķu priekšmetu; kur dominē latviskās vērtības; kur vēlēti Saeimā un pašvaldībās nevērza Latvijas valstij un latviešu tautai nelovīgus pārstāvjus; kur visi pilsoņi atzīst latviešu tautas tiesības uz pašnoteikšanos un neatkarīgi no tautības ir līdztiesīgi; kur ar cieņu tiek atzīmēti visi valstssvētki, arī latviešu leģionāru atceres diena – 16.marts.

To, vai latvieši drīkst identificēties kā latviešu tauta, ir skaidrojis vēsturnieks Heinrihs Strods:

“2008. gada 8. maijā kā eksperts biju diskusijā Briselē par Hitlera-Stalīna pakto, un EK nostādne izrādījās tāda, ka katrai nācijai un katram cilvēkam ir tiesības uz savu vēstures uzskatu. Mēs esam latvieši Latvijā, un mūsu vārdā sauc šo valsti. Tāpēc mums ir pilnas tiesības noteikt, kas ir un kas nav bijis mūsu vēsturē. Nevis citiem, bet mums ir šīs tiesības! Pārējiem, kas grib te dzīvot, ir privātas tiesības apšaubīt, domāt pa savam, bet viņi nevar savu izpratni uztipt.” (“LA”, 28.01.10.).

“Klikšķim” ir jānotiek Latvijas tautas, pirmkārt, tās intelīģences un politisko pārstāvju – Saeimas deputātu un valsts vadītāju – galvās nacionālās pašapziņas un pašcieņas virzienā.

MEDAĻAS OTRĀ PUŠE

Turpinājums no 2. lpp.

Kuriozs bija arī kosmopolitisko portālu “Apollo” un “TVNET” protesta kumēdiņi par it kā vārda brīvības aizstāvēšanu, uz krekla uzlīmējot “Es esmu Čārlijs”. Arī zaglis vienmēr sauks: “Ķeriet zagli!” Tieši tur taču valda pretīga cenzūra komentāros un pat pilnīga bloķēšana, ja tiek aizstāvēts viss latviskais un sava tēvu zeme. Tādu pat cenzūru veic arī “Delfi”. Veltīgi cerēt, ka tur brīvi publicēs patriotiskus rakstus, tāpat “NRA” un “LA”, kas kalpo tikai saimnieku interesēm.

Mēs nekad neuzzināsim patiesību cilvēku nāvē, bet fakti liek visu izvērtēt. Kāda ir medaļas otrā puse?

1948. gadā uz britu Palestīnas mandāta zemes neizveidojās divas valstis – Palestīna un Izraēla, bet gan vienīgi Izraēla, kura līdz šai dienai otru okupē un veic genocīdu. Nekādi palestīniešiem neizdodas iegūt neatkarību, jo visus viņu pašnoteikšanās centienus ANO bloķē Izraēlas

vasalis ASV. Pagājušajā gadā Palestīnas valsts *de iure* atzina nedaudzas valstis, arī Francija.

Kuriozi, mēs, kas paši bijām 50 gadus okupēti un priecājamies par katru atzišanu... Taču no “zoodārza partijās” atrastā ārlietu ministra latvieši saņēma plauku, kad viņš uzspļāva Palestīnas tautai, to neatzīstot... Vai tiešām tādēļ, ka musulmaņi neciena izvirtību un pederastiju?

Vai tikai tas nebija Izraēlas pirksts, lai frančus sanāidotu pret musulmaņiem, nīstot Muhamedu pat ar asins garšu, lai tikai viņi atsauktu Palestīnas atzišanu? Nezinām arī, kāda tautība ir franču žurnāla karikatūristiem un ipašniekam, ja viņi tik dzīvnieciski nīst arābus un viņu ticību?

Vai tas neliecina, ka tomēr tam ir kāds sakars ar Izraēlu un tās tautiešiem, ja tiek apsargātas žīdu skolas un tika iebrukts žīdu košera veikals?

Ja jau daži pārgudrie murgo, ka tautas un Dieva

atklāta zaimošana ir visatļautā “vārda brīvība”, tad kādēļ nepirgājās par citiem dieviem, piemēram, par jūdaisma svētniemi un Raudu mūri Jeruzalemē? Tad tie un pieminētā žurnāla naida cēļāji saņemtu sava tautieša Zurofa antisemitu birku, un būs pat pilnas apakšbikses. Šiem naida cēļājiem arābi skaitās zemāka kasta vai tautība, par kuriem var nelietīgi pīrgāties.

Vai tas neliecina, ka kādai tautai piederīgie ir vienlīdzīgāki par citiem, un viņu atspulgs, iespējams, ir Francijas tragēdijā?

Pēc tam pieminētais žurnāls atkal veica jaunu provokāciju pret arābiem un Muhamedu ar daudz lielāku tirāžu un pat 6 valodās...

Piemīnēšu vēl nobeigumā, ka okupācijas vara Latvijā jau 1940. gadā aizliedza latviskā vārda “žīds” lietošanu, uzspiežot viņus lamāt krieviski par “jebreij” un “ebreji”. Kangariem apmainot kažokus, nosacītajā neatkarībā šīs kremļa lamas un netaisnību vēl nav izdevies novērst.

ATSAUKSME PĒC PUBLICĒTĀ

Labdien, cienījamā redakcija!

Jau atkal kārtējo reizi Vilhelms Klincāns ticis pie veselas lapaspuses (skat.: “KA” – autogaismas, lai glābtu dzīvību!”, “DDD” Nr.12(314)), un iet vaļā apsaukšanās par visiem, kas nav ar mieru piekrist, ka te ir radusies jauna “nokija”. Latvijas patenti ir dabūti, zināma naudas summa iztērēta, vajadzētu kaut kā atgūt. To viņš nestāsta, ka Latvijas Patentu valde pieteikuma izskatīšanas procesā vispār neveic izgudrojuma patentspējas, t.i., novitātes, jauna tehniskā limeņa un lietderības ekspertīzi.

Ja patenta nodevu maksā regulāri, tad pat līdz 20 gadiem var bloķēt citiem Latvijā izmantot “izgudrojumu”. Bet nav jau, kas to ļoti gribētu. Arī man nepatīktu, ja man aiz muguras brauktu viens *klincāns* ar saviem pagrieztajiem lukturiem un visu laiku mani žilbinātu. Pašu Klincāna kungu diez vai kādam izdosies pārliecināt par

“nokiju”. Naudas Eiropas vienotā patenta pieteikšanai, kurš gan apstiprinātu patentspēju, (ja tāda ir), bet lielo pārbaužu dēļ ir dārgs prieks, viņam nav. Nav arī neviena, kas gribētu riskēt naudu iedot vai aizdot...

Tas bija par Klincānu, bet tagad par “DDD”. Domāju, ka turpmāk par šo tēmu Klincāna kungu vairs nevajadzētu laist pie vārda. Nekādā gadījumā neesmu pret “DDD” stingro stāju. Arī, piemēram, Gedroica kungs asi daudz ko kritizē, bet tomēr vienmēr par lietu. Te ir noderīgi atcerēties Edvīna Jansona “prasto” apsaukšanos “Pilsoni”-“Pavalstniekā”. Ja nu tas arī veicināja šo laikrakstu norietu? Viena lieta ir politiku prettautiskās darbības atseġšana, bet pavisam cita – visu speciālistu apsaukšana.

Patiesā cieņā,
Uldis Vilks

Vilhelms Klincāns pie zenītlielgabala. Zemessardzes lauka taktiskās kaujas mācībās.

VILHELMA KLINCĀNA ATBILDE

Augsti godātais Uldis Vilks “DDD” redakcijai ir atsūtījis interesantu vēstuli, kurā pauž neapmierinātību par to, ka laikrakstā atkal nopublicēts tā nejaukā Vilhelma Klincāna raksts, kurā tiekot apsaukāti tie, kuri nīstot viņa “nokiju” (domāts “KA” projekts).

Tagad *frīči* savus Mercedesus un BMW apriko ar latviešu “nokiju”, kas Latvijā nevienam nebija vajadzīga; ar to pelna lielu naudu un lielās pa visu pasauli kā pirmie, kas ar tādām ieslīpajām tālajām gaismām jau braukā, no kurām tā baidās Vilka

duši mūsu valsti un latviešu tautu, tas ir zināms. Latvija, pateicoties mūsu “gaišajiem prātiem” valsts varā, kārtējo reizi iecelta augstajā “godpilnajā” pirmajā vietā Eiropas Savienībā bojāgājušo un sakropļoto ziņā uz autoceļiem. Ja Eiropas Savienībā ceļu satiksmes negadījumos uz vienu miljonu iedzīvotāju vidēji bojā iet 51 cilvēks, tad Latvijā – 105. Nu beidzot visos līmeņos ir liels satraukums, ka traģēdijas uz autoceļiem nevis mazinās, bet strauji pieaug.

26. janvārī tika sasaukta Satiksmes drošības padomes ārkārtas sēde, kur neko jaunu nebija ko dzirdēt, kā tikai par atstarotajiem, vestēm, riepju protektoriem, muļķīgu pasludināšanos ar savu autiņu uz ledus Bīķernieku trasē un vēl šādām tādām muļķībām.

3. februārī arī Saeimas Nacionālās drošības komisijas sēde tika veltīta traģiskajai situācijai uz autoceļiem. Mani iepriecināja tas, ka CSDD šefs Andris Lukstiņš pēc šīs sēdes beidzot ir sapratis un TV paziņoja, ka stacionāriem radariem, ko katrs zina, kur tie atrodas, auto stūrētāji disciplinēti pabrauc garām un pēc tam dod gāzi grīdā. Par to, ka no stacionāriem radariem ir maza jēga, jau sen rakstīju “DDD”.

Kad tiks saprasts arī tas, ka tumsā, braucot ar tuvajām gaismām ar ātrumu virs 70 km/h, veidojas “nāves zona” apstāšanās ceļā, un kad tiks ievērotas Ceļu satiksmes noteikumu 113. panta prasības, ka “redzamības attālumam braukšanas virzienā vienmēr jābūt lielākam nekā apstāšanās ceļa garumam”? Kad veidosies saprašana, ka Latvijā radītais “KA” projekts, par ko daudz rakstīts “DDD”, būtu jālieto, lai mazinātu nelaimes uz autoceļiem tumsā? Ja to visu beidzot, kamēr vēl ir CSDD amatā, saprastu vismaz Andris Lukstiņš, tas dotu cerības Latvijai iziet no bojāgājušo “goda” vietas Eiropā.

Ja uz Latvijas autoceļiem vidējais ātrums pat slidenos apstākļos un tumsā ir 94 km/h, nav grūti iedomāties apstāšanās ceļa un “nāves zonas” garumu. Diemžēl Latvijā vainots parasti tiek pats nobrauk-

tais, nevis tas autovadītājs, kas tumsā gandrīz uz aklo ar tuvajām gaismām ir traucies vismaz ar 90 km/h. Kaut kā nedzird, ka tādi ceļu slepkavnieki tiktu notiesāti. Un arī KNAB nepainteresējas, kāpēc tas tā, jo tajā kantorī taču jākaro ar Jutu Strīķi.

Līdz šī gada 23. februārim tiek lūgts Saeimas Nacionālās drošības komisijā iesniegt priekšlikumus satiksmes drošības uzlabošanai uz valsts autoceļiem. Būtu lietderīgi arī šo publikāciju nogādāt augstajiem kungiem cerībā, ka viņi no tās un no informācijas vietnē www.klincanaauto-gaisma.lv kaut ko vairāk uzzinās, kas jādara, lai mazinātu negadījumus uz autoceļiem.

Saistībā ar to, ka Vilka kungs apšauba manu patentu patentspēju un ironizētās “nokijas” lietderību, varu padīzoties, ka WIPO (Pasaules intelektuālā īpašuma organizācija) un PCT (Patent Cooperation Treaty) ietvaros veikta starptautiskā patentekspertīze maniem patentiem ir piešķīrusi augstāko patentspēju, par ko bija izbrīnīti pat Patentvaldē, jo pirms tam mani tur brīdināja, ka velti būs izmests daudz naudas tāpēc, ka tā ekspertīze ir ļoti stingra. Es tomēr riskēju, un tas bija tā vērts, jo pēc tam no visu kontinentu valstīm saņēmu vēstules ar piedāvājumiem patentēties šajās valstīs. Diemžēl, protams, patentēšanās ir dārgs prieks, un jāieklaujas noteiktos termiņos, ko nevarēju atļauties bez citu piepalīdzēšanas tā laika valsts dižkibeles dēļ.

Vilka kungs “DDD” kolektīvam liek saprast, ka, ja neklausīs viņa vai to, kas stāv aiz viņa, brīdinājumos, tad var piedzīvot laikrakstu “Pilsonis” un “Pavalstnieks” likteni un nezin ko vēl. Gribo visvisādiem biedētājiem un draudētājiem atgādināt, ka LNF un “DDD” patriotiskos, gudros, drosmīgos cilvēkus baidīt un vērsties pret viņiem neiesaku, ja negrib piedzīvot Drošības policijas, LR Prokuratūras, LR Tieslietu ministrijas un pat Saeimas kaunpilno izgāšanos, mēģinot apkarot LNF un “DDD”. Pat Aivara Gardas slepkavības mēģi-

nājums 2004. gadā šos gaišos cilvēkus nav nobaidījis. Ieraugot LTV “Panorāmā” un LNT pārraidēs Aivara Gardas asinis uz asfalta un viņa aizdedzināto Mercedesu, atguvies no šoka, zvanīju sava Jūrmalas 18. Zemessardzes bataljona zemessargiem, ka vajag kaut ko nekavējoties darīt, jo jau list latviešu patriotu asinis. “DDD” 2004. gada 1.–15. aprīļa publikācijā aicināju arī citu bataljonu zemessargus pildīt doto zemessarga zvērestu un rīkoties, lai nepieļautu latviešu patriotu asinsizliešanu. Atsaucība ilgi nebija jāgaida, jo vīri ar nopietniem *stroķiem* bija gatavi doties palīgā, ja Aivars Garda teiks “jā”.

To, kāpēc Aivars Garda

dzē, bet man līdz pat šodienai nav atjaunota padomju armijas obligātajā dienestā piešķirtā vecākā seržanta pakāpe, kaut gan visiem, kam pakāpes bijušas, ir atjaunotas. Tas man ir ne tikai morāls, bet arī materiāls kaitējums 22 gadu garumā, jo par tādu pakāpi dienesta uzdevumu veikšanas laikā samaksa ir par trešdaļu lielāka nekā citiem.

Gan morālo, gan materiālo kaitējumu par 22 gadiem esmu nolēmis no Aizsardzības ministrijas piedzīt tiesas ceļā. Turklāt ir vēl cita lieta, ko nodevēji acīmredzot man nevar piedot. 1995. gadā pēc Krievijas armijas izvešanas no Mucenieku apakšzemes spiegošanas centra, ar no-

Latvija, pateicoties mūsu “gaišajiem prātiem” valsts varā, kārtējo reizi iecelta augstajā “godpilnajā” pirmajā vietā Eiropas Savienībā bojāgājušo un sakropļoto ziņā uz autoceļiem.

nepiekrita viņa un “DDD” kolektīva bruņotai apsargāšanai, es sapratu tikai vēlāk. Viņš saprata, ka tā Drošības policija, ko vadija bijušais padomju milicis un latviešu patriotu nīdējs, būtu ļoti aizkaitināta un uzsāktu pret darbības pret zemessargiem, kuri arī parādā nepalīktu. Tāda bruņotu vīru pretimstāvēšana ilgi turpināties nevarētu un “īssavienojums” notiktu agri vai vēl, tiktu izsaukti zemessargu papildspēki, kam sekas varēja būt neprognozējamas. Paldies Aivaram Gardam par tālredzību!

Pēc šā gadījuma mani uz aprunāšanos paaicināja Dubultu iecirkņa Drošības policija, pēc tam tiku aicināts arī uz Drošības policiju Gaujas ielā. Viņus interesēja, kāds noskaņojums ir Jūrmalas 18. Zemessardzes bataljonā, cik vīri ir patriotiski utt. Pateicu skaidri un gaiši: ja līs latviešu asinis, zemessargi malā nestāvēs! Pēc visa notikušā kangari un latviešu nodevēji, kuru netrūkst pat bruņoto spēku visādos augstos amatos, mani uzskata bar “bistamu tipu”. Piemēram, kopš 1992. gada esmu zemessar-

lūku Latvijā atstātajiem virsniekiem Jūrmalas komunistiskā varas spice Priedaines stacijas tuvumā atļāva būvēt grandiozu noliktavu bāzi, kur tiem šiverēt. Es ar publikāciju palīdzību presē šo nodomu izjaucu, kā rezultātā bija nolemts mani likvidēt. Uzbrukums man bija ļoti bīstams, bet brīnumainā kārtā izdevās palikt dzīvam un pat arestēt pašus uzbrucējus, divus krievu virsniekus. Kad par šo gadījumu sākās izmeklēšana Kara prokuratūrā, kas tad atradās Merķeļa ielā, šie Krievijas spiegi aizbēga uz Krieviju, bet štābos sēdošie latviešu nodevēji par to, ka, arestējot uzbrucējus, pret viņiem pavērsu ieroci, jo tos arestējot tika likvidēti arī spiegu midzenis Latvijā, mani izslēdza no Zemessardzes... Bet ar Kara Galvenā prokurora rīkojumu atkal tiku atjaunots zemessardzē. Mani piedzīvojumi spilgti parāda, kas sēž Latvijas bruņoto spēku štābos.

Ar cieņu,

Vilhelms Klincāns
Jūrmalā

LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktors vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,

Rīga LV-1019

tāl./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2